

ଅଲ୍ଲାହ ତାଲାଙ୍କ ବାଣୀ

وَلَيْنُ قُتِلُّتُمْ فِي سَبِيلِ اللَّهِ
أَوْ مُمْتَمَ لِمَغْفِرَةٍ مِّنَ اللَّهِ وَرَحْمَةٌ خَيْرٌ
يَجْعَلُونَ وَلَيْنُ مُمْتَمَ أَوْ قُتِلُّتُمْ لِأَلَى
(159, 158) (آل عِرَانَ: ۱۵۸)

ଆନୁବାଦ- ଏବଂ ଯଦି ତୁମେମାନେ ଅଲ୍ଲାଙ୍କ ପଥରେ ନିହତ ହୁଅ ବା ମରିଯାଥ ତେବେ ନିଶ୍ଚିତ ରୂପେ ଅଲ୍ଲାଙ୍କ ତରଫରୁ (ତୁମମାନଙ୍କ ନିକଟକୁ ପ୍ରେରିତ) କ୍ଷମା ଓ କରୁଣା ତାହାଠାରୁ ଉକୁଷତର, ଯାହା ସେମାନେ ମହାତ୍ମା କରୁଥାନ୍ତି । ଏବଂ ଯଦି ତୁମେମାନେ ମରିଯାଥ ବା ନିହତ ହୁଅ ତେବେ ତୁମମାନଙ୍କୁ ନିଶ୍ଚିଯ ଅଲ୍ଲାଙ୍କ ନିକଟକୁ ଏକତ୍ରିତ କରି ନିଆୟିବ ।

(ଆଲ୍ୟ ଇମରାନ୍: ୧୫୮, ୧୫୯)

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ وَعَلَىٰ عَبْدِهِ الْمَسِيحِ الْمُوعُودِ تَعْمَدُهُ وَتُصْلَىٰ عَلَىٰ رَسُولِهِ الْكَرِيمِ

وَلَقَدْ نَصَرَ رَبُّهُ بِيُبَدِّرِ وَأَنْتُمْ آذَلُّهُ

ଖଣ୍ଡ

4

ବାର୍ଷିକ ଦେୟ:

୪୦୦/-

www.akhbarbadarqadian.in

28 ନଭେମ୍ବର 2019

28 ନଭେମ୍ବର 1398 ହି.ଶ

30 ଜାନୁଆରୀ 1441 ହି.କ

ଆହମଦୀୟା ଖବର

ଆଲ୍ଲାଙ୍କାଲାଙ୍କ ଅସୀମ ଦୟା ବଳରୁ ସମଦନା ହଜରତ ଅମିରୁଲ୍ ମୁମେନିନ୍ ଖଲିଫାତୁଲ୍ ମସିହ ପଂଚମାଙ୍କାଶିକାରୁ ମଙ୍ଗଳରେ ଅଛନ୍ତି । (ଆଲ୍ଲାହମଦୋଲିଲ୍ଲାଙ୍କ)

ହୁକୁର ଅନ୍ତର୍ଭାବରେ

ସୁଖ, ସବଳ, ଦୀର୍ଘାୟୁମହାନ ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟରେ କୃତକାର୍ଯ୍ୟ ଏବଂ ବିଶେଷ ସୁରକ୍ଷାରେ ରହିବା ନିମନ୍ତେ ସମସ୍ତେ ଦୁଆ କରିଚାଲନ୍ତୁ । ଅଲ୍ଲାଙ୍କାଲା ହୁକୁରାଙ୍କୁ ପ୍ରତ୍ୟେକ ମୁହଁତରେ ସୁରକ୍ଷା, ସାହାଯ୍ୟ ଓ ସମର୍ଥନ ପ୍ରଦାନ କରନ୍ତୁ ।

॥ ଆମିନ ॥

ଆଲ୍ୟହୁମା ଶୀଘ୍ର ଇମାମନା ବେବୁହିଲ୍ କୁଦୁସ ଓ ବାରିକଳନା ଫି'ଉମରିହି ଓ ଅମରିହି ॥

ନମ୍ବେ ଅନ୍ନାରାମରେ ଥୁବା ମନୁଷ୍ୟ ସଇତାନର ଗୁଲାମ (ଅର୍ଥାତ୍ କ୍ରୀଡ଼ାସ) ହୋଇଥାଏ ଏବଂ ଲଞ୍ଚାମାଣ ଅବସ୍ଥାରେ ତାକୁ ସଇତାନ ସହିତ ଯୁଦ୍ଧ କରିବାକୁ ପଢ଼ିଥାଏ କିନ୍ତୁ ମୁତ୍ତମଜନ୍ମାଣ ଅବସ୍ଥାରେ ଏକ ପ୍ରକାର ଶାନ୍ତି ଓ ଆନନ୍ଦ ଅନୁଭବ କରି ସେ ଆରାମରେ ରହିଥାଏ ।

ହଜରତ ମସିହ ମଭଦ୍ରାଙ୍କ ନାତି ବାଣୀ

ସଂସାରର କୌଣସି ବସ୍ତୁ ଅହିତକାରୀ ନୁହେଁ

ଏ କଥା ମଧ୍ୟ ଖୁବ୍ ମନେରଖୁବ୍ ଉଚିତ ଯେ ପ୍ରତ୍ୟେକ କଥାରେ ଲାଭ ରହିଛି । ଏ ଦୁନିଆରେ ଦେଖନ୍ତିଥେ ଯେ ବିଶାଳ ବୃକ୍ଷ ଠାରୁ ନେଇ କାଟ ପଡ଼ିବା ଓ ମୁକ୍ତା ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ଏପରି କୌଣସି ଜିନିଷ ନାହିଁ ଯାହା ମନୁଷ୍ୟର ଅହିତକାରା ଥିବ । ଏହି ସମସ୍ତ ବସ୍ତୁ ତାହା ପାର୍ଥାବ ହେଉ ବା ସ୍ଵର୍ଗୀୟ, ସମସ୍ତେ ଅଲ୍ଲାଙ୍କାଲାଙ୍କ ଗୁଣ ବିଶେଷର ଛାଯା ଓ ଚିହ୍ନ ଅଟନ୍ତି । ଯେବେ ଗୁଣ ବିଶେଷରେ ଲାଭ ହେଁ ଲାଭ ନିହିତ ରହିଛି । ତେବେ ବତାଓ ଯେ ଅଷ୍ଟିଭର କେଉଁତମି ଲାଭ ଓ ହିତ ଥିବ । ଏଠାରେ ଏକଥା ମଧ୍ୟ ମନେ ରଖିବା ଉଚିତ ଯେ ଏହି ସବୁ ଜିନିଷ ଦ୍ୱାରା ଯଦି ଆମେ କେବେ କଷ୍ଟ ଉଠାଇଛେ ତେବେ ନିଜର ଭୁଲ୍ ଯୋଗୁ ଓ ନିଜର ଭୁଲ୍ ବୁଝାମଣା ଯୋଗୁ । ଏଥୁଯୋଗୁ ନୁହେଁ ଯେ ବାପ୍ରକରନେ ସେହି ଜିନିଷ ଗୁଡ଼ିକ ମଧ୍ୟରେ ନିଜର ଭୁଲ୍ ଓ ନିଜର ଦୋଷତ୍ତରେ ଯୋଗୁ (ଦୁଃଖ ଉଠାଇଛେ) । ସେହିପରି ଆମେ ଅଲ୍ଲାଙ୍କାଲାଙ୍କ କିନ୍ତୁ ବିଶେଷଗୁଣ ର ଜ୍ଞାନ ନରଖୁବା ଯୋଗୁ ଦୁଃଖ ଏବଂ କଷ୍ଟ ଉଠାଇଥାଇ ନଚେତ୍ ଶୁଦ୍ଧାତାଳା ଓ ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ କରୁଣାମୟ ଓ ଅଶେଷ ଦୟାବାନ । ଏ ସଂସାରରେ ଦୁଃଖ ଓ କଷ୍ଟ ପାଇବାର ରହସ୍ୟ ହେଉଛି ଏହା କି ଆମେ ଆମ ନିଜ କର୍ମ ଦ୍ୱାରା ନିଜର ବୁଝାମଣା ଓ ସୁନ୍ଦରି ବିପରୀତ ଦ୍ୱାରା ପାଇଥାଏ ଯିବ ତାର ଅଧିକା ନିକଟର ହୋଇଗଲେ ଏବଂ ଏହି ପଦମର୍ଯ୍ୟଦା ସେହି ଲେକାମାନଙ୍କୁ ହେଁ ମିଳିଥାଏ ଯିବ ମୁତ୍ତକି ବୋଲାଇଥାନ୍ତି ଓ ଅଲ୍ଲାଙ୍କାଲାଙ୍କ ସମିପତାରେ ସ୍ଥାନ ପାଇଥାନ୍ତି । ଯେତେମାତ୍ରାରେ ମୁତ୍ତକି ଶୁଦ୍ଧାତାଳାଙ୍କ ନିକଟର ହୋଇଗଲେ ସେତେମାତ୍ରାରେ ତାକୁ ହିଦାୟତର ଜ୍ୟୋତି ମିଳିଥାଏ ଯାହା ତା'ର ଜ୍ଞାନ ଓ ବୁଦ୍ଧିରେ ଏକ ବିଶେଷ ପ୍ରକାରର ଆମୋକ ସ୍ଵର୍ଗର ପଢ଼ିଥାଏ । ସୁତରାଂ ସେହି ବିଶେଷ ଆମୋକ ଯୋଗୁ ଏବଂ ମାର୍କ୍ଷାର ନିକଟର ଅନ୍ତର୍ଭାବରେ ଏକ ପ୍ରକାର ନିର୍ମିତ ବିଶେଷଗୁଣ ର ଜ୍ଞାନ ନରଖୁବା ଯୋଗୁ ଏବଂ କରିବାର ନିକଟର ଅନ୍ତର୍ଭାବରେ ଏକ ପ୍ରକାର ନିର୍ମିତ ବିଶେଷଗୁଣ ର ଜ୍ଞାନ ନରଖୁବା ଯୋଗୁ । ଏଥୁଯୋଗୁ ନୁହେଁ ଯେ ଅଧିକାଶ ସମୟ ମଣିଷ ପରିବାର ମଧ୍ୟରେ ଛନ୍ଦି ହୋଇ ଓ ଧନ ସମ୍ପଦର ମାଯା ମୋହରେ ପଢ଼ିଯାଇ ଅବୈଧ ଓ ନିର୍ଥକ ପ୍ରେମରେ ଏପରି ଲାଇ ହୋଇଯାଇଥାଏ ଓ ଅଧିକାଶ ସମୟ ସେହି ପ୍ରେମର ଆବେଗରେ ନିଶ୍ଚିତ ହୋଇ ଏମିତି ଅବୈଧ କାର୍ଯ୍ୟ କରିବସେ ଯାହା ତା ମଧ୍ୟରେ ଏକ ଶରୀରଙ୍କ ମଧ୍ୟରେ ଏକ ପରଦା (ପ୍ରତିବନ୍ଧକ) ସ୍ଵର୍ଗ କରିଦିଏ । ଫଳତ୍ତାଂ ତାହା ତା ପାଇଁ ଏକ ପ୍ରକାରର ନିର୍ମିତ ବିଶେଷଗୁଣ ଅନ୍ତର୍ଭାବରେ ଏକ ପରଦା ପରିବନ୍ଧକ (ଅର୍ଥାତ୍ ବୃଦ୍ଧତା) । ସେହି ସମୟ ବିଶେଷରେ ତାକୁ କିନ୍ତୁ ଜଣାଯାଇନାହିଁ । (ଅର୍ଥାତ୍) ସେହି ସମୟ ବିଶେଷରେ ତାକୁ କିନ୍ତୁ ଜଣାଯାଇନାଥାଏ । ସେତେବେଳେ ସେ ଭାଷଣ ଭାବେ ଅଷ୍ଟବ୍ୟଷ୍ଟ ହୋଇପଡ଼େ । ଏକଥା ବହୁତ ସହଜରେ ବୁଝାଯାଇପାରେ ସେ ଯେ ଯେବେ କୌଣସି ବସ୍ତୁ ସହିତ ପ୍ରେମଭାବ ଥିବ ତେବେ ତା'ଠାରୁ ଦୂରେଇଯିବା ଓ ତା'ଠାରୁ ଅଲାଙ୍କାର ରହିବା ଯୋଗୁ ଏକ ପ୍ରକାର ଦୁଃଖ ଓ ଦରଦପୂର୍ଣ୍ଣ ବିଶେଷବାଦୀ/ସାମାଜିକ ସ୍ଵର୍ଗ ହୋଇଥାଏ । ଏକଥା ବହୁତ ସହିତ ପରଦା ପରିବନ୍ଧକ (ଅର୍ଥାତ୍ ବୃଦ୍ଧତାଗତ) । ଯେପରି ଅଲ୍ଲାଙ୍କାଲାଙ୍କ ଏ ନିର୍ଦ୍ଦେଶ ରହିଛି କି ନାରୁଲାଲୁହିଲ୍ ମୁକଦଦୁଲ୍ ଲାତି ତେତିଲିନ ଅଲଲ ଅଂଧ ଦୂରାଂ (ହୁମଜାଃ ୨, ୮) ସୁତରାଂ ଏହା ହେଉଛି ସେହି ଅଣ ଜଣାଯାଇ ପ୍ରେମ ବହୁତ ଯାହା ମନୁଷ୍ୟର ଦ

ପୃଷ୍ଠା- ୧୧ର ଅବଶିଷ୍ଟାଂଶୀ .....

ଶଙ୍କରେ କହିଲେ ଯେ ଅଳ୍ପମୁଦୋଲିଲୁାଃ ମୁଁ ବହୁତ ଆନନ୍ଦିତ । ହଜୁର ଅନୁଭୂରଙ୍କ ସହିତ ସାକ୍ଷାତ୍ କରିବା ପାଇଁ ମୋର ସର୍ବଦା ଏକ ଅଭିଳାସ ଥିଲା । ମୁଁ କେବେ ଏପରି ଚିନ୍ତା ମଧ୍ୟ କରିନଥିଲି ଯେ କେବେ ହଜୁର ଅନୁଭୂରଙ୍କ ଏତେ ନିକଟରେ ବସିପାରିବି । ହଜୁର ଅନୁଭୂର ଅଃବାଃଅଙ୍କ ସହିତ ମିଶିବା ଏବଂ ତାଙ୍କ ହାତରେ ବୟତ୍ କରିବା ମୋ ପାଇଁ ବହୁତ ସନ୍ନାମର କଥା ଥିଲା । ଏହା ମୋ ଜୀବନର ଏକ ଉତ୍ତମ ଦିନ ଥିଲା ।

ମୋକରମା ତନ୍ଜିମ ଶେଖ କୁମୁନ ସାହିବା ବର୍ଷନା କରୁଛନ୍ତି ଯେ ମୁଁ ଏହି ପବିତ୍ର ଯାତ୍ରାରେ ସାମିଲ ହୋଇ ବହୁତ ଖୁସି ଅଛି । ଅଳ୍ପମଧୋଳିଲୁହି ହଜୁର ଅନୁମୂର ଅଃବା:ଅଙ୍ଗୁ ଧନ୍ୟବାଦ ଜଣାଉଅଛି ଯେ ସେ ଆମକୁ ସମୟ ଦେଲେ । ଏହି ସାକ୍ଷାତକାରର ସୃତି ସର୍ବଦା ଆମ ହଦୟରେ ରହିବ ।

ଫରିଦ୍ ଜରକାନି ସାହେବ ବର୍ଣ୍ଣନା କରୁଛନ୍ତି ଯେ ସାକ୍ଷାତ୍କାରର ଏହି ଦିନଟି ଅସାଧାରଣ ଥିଲା । ମୁଁ ହଜୁର ଅନୁଭ୍ରାତା ଅଃବାଙ୍କ ନିକଟରେ କୃତଙ୍ଗ ଯେ ସେ ଆମକୁ ସମୟ ଦେଇଛନ୍ତି । ମୁଁ ତାଙ୍କଠାରୁ ବହୁତ କିଛି ଶିଖିବାକୁ ପାଇଲି । ସେ ଜଣେ ମହାନ୍ ବ୍ୟକ୍ତିବିଶେଷ ଅଚନ୍ତୁ । ଏହି ସାକ୍ଷାତ୍କାର ମୋତେ ବହୁତ ଶାନ୍ତି ଦେଇଛି । ମୁଁ ମୋ ନିଜ ଭିତରେ ଅସାଧାରଣ ପରିବର୍ତ୍ତନ ଅନୁଭବ କରୁଥାଏ । ମୁଁ ମରିବା ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ଖଲିପା ଏବଂ ଜମାତର ସେବା ପରିବା ପାଇଁ ପ୍ରସ୍ତୁତ ଅଛି ।

ମୋକରମ ଗିସଲେନ୍ ସାହେବ ଏବଂ ତାଙ୍କ ପଡ଼୍ରା ଫରିଦା ସାହିବା ନିଜର ମନୋଭାବକୁ ବ୍ୟକ୍ତ କରି କହିଲେ ଯେ ମୁଁ ଏବଂ ମୋର ସ୍ଵା ଅଛି କିଛି ଶବ୍ଦ ଦ୍ୱାରା ନିଜ ନିଜର ମନୋଭାବକୁ ବର୍ଣ୍ଣନା କରିବା ପାଇଁ ଚେଷ୍ଟା କରିବୁ । ଜୁମା ଦିନ ପ୍ରୋଗ୍ରାମ ମୁଲତବି ହୋଇଯିବାର ଖବର ମିଳିବା ସଦ୍ବେ ମଧ୍ୟ ଆମେ ହଲାଶ୍ୟ ଯିବା ପାଇଁ ନିଷ୍ଠତି ନେଲୁ । ଆମେ ଏକଥା ଭାବୁଥିଲୁ ଯେ କାଳେ ଆମକୁ ହଜର ଅନୁଭୂର ଅଃବାଃଅଙ୍କୁ ଦେଖୁବାର ଅବସର ମିଳିଯିବ । ଏ ଖବର ମିଳିଲା ଯେ ସାକ୍ଷାତ୍କାର କରିବା ପାଇଁ ଅନୁମତି ମିଳିଯାଇଛି, ସେତେବେଳେ ଆମେ ଘରୁ ହଲାଶ୍ୟ ନିମନ୍ତେ ବାହାରି ସାରିଥିଲା ।

ଆମେ ମନସ୍ତୁ କଲୁ ଯେ ଆମେ ଗାହଁ ଥକିଯାଉ ବା ବିବଶ ହୋଇଯାଉ, ଯେମିତି
ହେଲେ ଆମେ ହଜୁର ଅନୁଭୂର ଅଃବଃଅଙ୍କ ଜଳସାଧାଳାନା ଯୁକ୍ତେ ପାଇଁ ଧନ୍ୟବାଦ ପ୍ରଦାନ
କରିବୁ । ଜଳସାଧାଳାନା ଯୁକ୍ତେ ର ପରଦିନ ଆମେ ବଇତୁଲ ଫତ୍ତହର ଗୋଟିଏ ବିବାହ
ଉସ୍ତବରେ ଯୋଗଦେଲୁ ଏବଂ ହଜୁର ଅନୁଭୂର ଅଃବଃଅଙ୍କ ପଛରେ ନମାଜ ପଡ଼ିବା ପାଇଁ ମଧ୍ୟ
ସୌଭାଗ୍ୟ ମିଳିଲା । ଏହି ସମସ୍ତ କଣଶୁଣ୍ଡିକରେ ଆମକୁ ବରକତ ଅବତାର୍ଣ୍ଣ ହେବାର ଦେଖାଯାଇଛି ।
ହୃଦୟକୁ ଶାନ୍ତି ହାସଳ ହୋଇଛି । ସେ ଜଳସାଧାଳାନା ଯୁକ୍ତେ ଅବସରରେ ବୟତ୍ତ କରିଛନ୍ତି
ଏବଂ ଛାଏ ଗାନ୍ଧିଜିନୀ ବୟତ୍ତ କରିଥିବା ପ୍ରାମିଳି ମଧ୍ୟର ହେଉଛନ୍ତି ଜଣେ ସଦସ୍ୟ ।

ଅମ୍ବାର ସାହେବ ପ୍ରାନ୍ତରେ ତରଫରୁ ହଜୁର ଅନୁଭୂତିକୁ ସହିତ ସାକ୍ଷାତ୍ କରିବାର
ନିମନ୍ତ୍ରଣ ପାଇବା ପରେ ଆମେ ବହୁତ ଅଧିର୍ଯ୍ୟ ହୋଇଗଲୁ ଓ ବହୁତ ପ୍ରଭାବିତ ହେଲୁ । ଏଣୁ
ନିଜର ମନୋଭାବକୁ ଖଠାରେ ବ୍ୟକ୍ତ କରିବା ଆମପାଇଁ କଠିନ । ଫେରିବା ସମୟରେ ଆମ
ନିକଟରେ କୌଣସି ପ୍ରକାରର ଥକ୍କାପଣ ନଥିଲା । ଆମ୍ବାଟୋଷ ଲାଭ କରିଥିଲୁ ଓ ଆମକୁ ଆମ
ଜମାନରେ ବୃଦ୍ଧି ହେବାପାଇଁ ସାହସ ମଧ୍ୟ ମିଳିଲା । ଏହି ସାକ୍ଷାତକାର ଘଟଣା ସବୁବେଳ
ପାଇଁ ଆମର ମନେରହିବ । ଆମେ ଏହି ବରକାତକୁ ନିଜ ଜମାତର ଭାଇମାନଙ୍କ ସହିତ
ବାଂଚିବାକୁ ଚାହୁଁଛୁ ।

ଆମପାଇଁ ସବୁଦିନିଆ ମାମଲା ସମ୍ବନ୍ଧରେ ପ୍ରଶ୍ନ ପଚାରିବା କଠିନ ଥିଲା । କିନ୍ତୁ ଆମେ
ଆମ ଜୀବନ ଆଡ଼କୁ ଯେତେମାତ୍ରାରେ ଫେରୁଆଛୁ ହଜୁର ଅନ୍ୟେରଙ୍କ ଉପଦେଶାବଳୀ ଗୁଡ଼ିକ
ଆମ ଉପରେ ସ୍ବଷ୍ଟ ହେଉଅଛି ।

ଫାଟିଛୁ କାଦିରି ସାହେବ ନିଜର ମନୋଭାବକୁ ବ୍ୟକ୍ତ କରି କହିଲେ ଯେ ହଙ୍ଗୁର
ଅନ୍ତର୍ଭରଙ୍କ ସହିତ ଏହା ଆମର ପ୍ରଥମ ସାକ୍ଷାତ୍କାର ଥିଲା । ଏହା ପୂର୍ବରୁ କେବଳ ହଙ୍ଗୁରଙ୍କୁ
ଦର୍ଶନ କରିଥିଲି । ଏହି କ୍ଷଣ ଗୁଡ଼ିକ ଯାଦୁଭଳି ଥିଲା । ଅସାଧାରଣ, ଆଧୀମିକ ଓ ଭାବନାମୂଳକ
ଥିଲା । ମୋତେ ଏହି ସାକ୍ଷାତ୍କାର ସମୟରେ ନିଜର ସୌଭାଗ୍ୟବାନ ହେବା ବିଶ୍ୟ ଅନୁଭବ
ହେଲା । କାଳେ ମୁଁ ହଙ୍ଗୁର ଅନ୍ତର୍ଭରଙ୍କୁ ଆଉ କିଛି ପଚାରିପାରିଥାଆନ୍ତି । ମନୁଷ୍ୟ ତ ହେଉଛି
ଅକୃତଙ୍ଗ ଜୀବ । ହଙ୍ଗୁରଙ୍କ ହାତରେ ବିଷତ କରିବାର ଯେଉଁ ଅବସ୍ଥା ଥିଲା ତାହାକୁ ବର୍ଣ୍ଣନା
କରିବା କଷ୍ଟକର । ଏହି ସାକ୍ଷାତ୍କାର ମୋ ପାଇଁ ଜଳସାସାଲାନା ଯୁକ୍ତ କେ ପରେ ଜୀବନର
ସବୁଠାରୁ ବଡ଼ ଅନୁଭୂତି ହୋଇ ରହିବ ।

ମୋହତରମା ତ୍ରେମ୍ ଡାଇନେବା ସାହିବା ବଢାଇଲେ ଯେ ଏହି ଯାତ୍ରା ବହୁତ ବାବରକ୍ ଓ ଆଧ୍ୟାତ୍ମିକ ଯାତ୍ରା ଥିଲା । ଆମକୁ ଅତ୍ୟନ୍ତ ସୁନ୍ଦର ଶୈଳୀରେ ସ୍ଥାଗିତ କରାଗଲା । ମୋତେ ଏହି ଅବସରରେ ସାମିଲି ହୋଇ ଆମ୍ବସତ୍ତ୍ୱାଷ ମିଳିଲା । ବହୁତ ପରିଶ୍ରମ କରି ଆମର ଅତିଥି ସକାର କରାଗଲା ।

ମୁଁ ହଜୁର ଅନ୍ତର୍ଗତ ସହିତ ସାକ୍ଷାତ୍ କରିବାର ପୋଶାମକୁ ଶୁଣିବା ପରେ ଅନେକ ଦିନ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ବହୁତ ଭାବବିହୁଳ ହୋଇ ରହିଲି । ହଜୁର ଅନ୍ତର୍ଗତ ଯେତେବେଳେ ହଲ୍ ନିକଟର ହେଲେ ମୋ ହୃଦୟର ସ୍ଵଦନ ବଡ଼ିବାକୁ ଲାଗିଲା । ଯେତେବେଳେ ହଜୁର ଅନ୍ତର୍ଗତ ଆଃବାଃ ହଲ୍ ଉଠରେ ପ୍ରବେଶ କରିଗଲେ ସେତେବେଳେ ମୁଁ ହଜୁର ଅନ୍ତର୍ଗତ ସମ୍ମାନରେ ଛିତା ହୋଇଗଲି । ମୋତେ ଏପରି ଲାଗୁଥିଲା ଯେ ଯେମିତି ମୋ ପାଦତଳୁ ମାଟି ଖସିଯାଇଛି । ଅଲ୍ଲୁଚାଲାଙ୍କ ବଶୁ ଆମ ସମ୍ମାନରେ ଛିତା ହୋଇଥିଲେ । ହଜୁର ହେଉଛନ୍ତି ଆପାଦମସ୍ତକ ଜ୍ୟୋତିପୂର୍ଣ୍ଣ । ଏପରି ପରିତ୍ରା ଅପ୍ରିତ୍ତକ ମୁଁ ପର୍ବତ କେବେ ଦେଖିନାହିଁ । ଏହି ସାକ୍ଷାତକାର ସମୟରେ

ମୋ ଉପରେ ଏକ ପ୍ରକାରର ଗୋବ୍ (ଆଧ୍ୟାତ୍ମିକ ପ୍ରଭାବ) ବିଶ୍ୱାର କରିଥିଲା । ଏହି ଅନୁଭବ ଜୀବନକୁ ବଦଳାଇ ରଖୁଦେବାର ଅନୁଭବ ଥିଲା । ଯଦିଚ ତିନିବର୍ଷ ପୂର୍ବେ ମୁଁ ବୟତ ଫର୍ମ ପୂରଣ କରିଥିଲି କିନ୍ତୁ ନିୟମିତ ବୟତ କରିବାର ସୌଭାଗ୍ୟ ମୋତେ ପ୍ରଥମଥର ପାଇଁ ପ୍ରାୟ ହେଉଥିଲା ଓ ଏହି କ୍ଷଣ ସର୍ବଦା ମୋ ମନ ଭିତରେ ଏକ ସ୍ଵର୍ଣ୍ଣମ କ୍ଷଣ ହୋଇ ରହିବ । ମୁଁ ଅତ୍ୟନ୍ତ କୃତଙ୍କ ଯେ ଜଶ୍ଵର ମୋତେ ଏହିପରି ମୂଲ୍ୟବାନ କ୍ଷଣ ପ୍ରଦାନ କଲେ । ମୋତେ ନିଜ ଜମାତର ସତ୍ୟତା ଉପରେ ପୂର୍ଣ୍ଣ ବିଶ୍ୱାସ ରହିଛି ଓ ମୁଁ ନିଜର ଏହି ନିମିତ ଚେଷ୍ଟା ଦ୍ୱାରା ତାହାର ଉନ୍ନତି ନିମନ୍ତେ ମନପ୍ରାଣ ଲଗାଇ କାର୍ଯ୍ୟ କରିବି । ଜଶ୍ଵର ଆମକୁ ଏ ସଂସାର ଉପରେ ଆଧ୍ୟାତ୍ମିକ ବିଜୟ ଲାଭ କରିବା ପାଇଁ ଓ ଅଧିକତ୍ତ ଡବଲିଗ କରିବା ପାଇଁ ଶକ୍ତି ପ୍ରଦାନ କରନ୍ତି । ଆମିନ୍ ।

୧୨ ଅକ୍ଟୋବର ୨୦୧୪ (ସୋମବାର)

ହଙ୍କୁର ଅନ୍ତୁର ଅଃବାଃଅ ପ୍ରତ୍ୟେଷ ଗ୍ରୀବାଣରେ ବିଜ୍ଞାନ ମୂରଠାରେ ପଦାର୍ଥଶିଳ୍ପିଙ୍କ କରି
ଫଳର ନମାଜ ପଡ଼ାଇଲେ । ନମାଜ ପାଠ ପରେ ହଙ୍କୁର ଅନ୍ତୁର ଅଃବାଃଅ ନିଜ ଆବାସମ୍ପଲାକୁ
ଚାଲିଗଲେ ।

ସକାଳ ୭:୪୫ରେ ହଜୁର ଅନ୍ତିମ ଅଃବାଅ ନନ୍ଦିଟ ଦେହାତି ଜଙ୍ଗଲ ଆଡକୁ ପ୍ରାତଃ ଭ୍ରମଶା ପାଇଁ ଗଲେ । ପ୍ରାତଃ ଭ୍ରମଶାର ଏହି ପ୍ରୋଗ୍ରାମ ସାଇକେଲ୍ ଯୋଗେ କରାଯାଇଥିଲା । ନିଜ ପିଯା ଆକାଙ୍କ୍ଷା ସହିତ ୨୫ ର ଟାଙ୍କା ଜଣ ଖଦ୍ଦାମ ଯୋଗ ଦେଇଥିଲେ ।

ଜଙ୍ଗଳ ମଞ୍ଚରେ ବିଭିନ୍ନ ରାଷ୍ଟ୍ରା ଓ ସତକ ମାର୍ଗକୁ ଅତିକ୍ରମ କରି ହଜୁର ଅନୁଭ୍ରବ୍ରାଃବାଃଅ ହୃଦ ନିକଟରେ ପହଂଚିଲେ ଓ ସେଠାରେ କିଛି ସମୟ ପାଇଁ ରହି ପଦୋତାରଣକଲେ ।

ହଙ୍କୁର ଅନ୍ତର୍ମୁଖ ଅଃବାଃ ବହୁତ ସ୍ଵେଚ୍ଛର ସହିତ ମୋକରମ ଅବଦୂଲ୍ଲାଖ ସପରା ସାହେବଙ୍କୁ ନିର୍ଦ୍ଦେଶ ଦେଲେ ଯେ ଆପଣ ଦଉତକୁ । ସେହିପରି ଏମ.ଟି.ଏ ଲଂଟର ନାସନାଳ୍ ଲକ୍ଷ୍ମନରୁ ଆସିଥିବା କେମ୍ବୁଯ ଟିମର ସଦସ୍ୟ ମୋକରମ ତୋକିର ଅହେମାଦ ସାହେବ, ମୁଜମିଲ ତୋଗର ସାହେବ ଏବଂ ସଲମାନ ଅବାସି ସାହେବ, ମଧ୍ୟ ହଙ୍କୁର ଅନ୍ତର୍ମୁଖ ନିର୍ଦ୍ଦେଶ କ୍ରମେ ଦଉତିଲେ । ଏହି ସମସ୍ତ ସଦସ୍ୟମାନେ ହୃଦର କୁଳେ କୁଳେ ଦଉତି ଦଉତି ଗୋଟିଏ ଲମ୍ବ ଦୂରତାକୁ ଅତିକ୍ରମ କଲେ । ଏଠାରେ କିଛି ସମୟ ରହଣି ପରେ ଲେଉଟିବାର ଯାତ୍ରା ଆରମ୍ଭ ହେଲା ଏବଂ ହଙ୍କୁର ଅନ୍ତର୍ମୁଖ ଅଃବାଃ ଟ : ୫୪ରେ ଲେଉଟି ଆସିଲେ ।

ଠିକ୍ ୧୨ ଗା ବେଳେ ହଜୁର ଅନ୍ତର୍ଭୂର ଆବଶ୍ୟକ ନିଜ ଦଫ୍ତରକୁ ଆସିଲେ ଓ ଦଫ୍ତରରେ ଚିଠିପତ୍ର ରିପୋର୍ଟସ୍ ଲାଭ୍ୟାଦିକୁ ଦେଖିଲେ ଓ ନିଜ ପବିତ୍ର ହସ୍ତ ଦାରା ସେଥିରେ ହିଦାୟତ ପ୍ରଦାନ କଲେ । ପାଖାପାଖ୍ୟ ୧୨ : ୪ ରେ ହଜୁର ଅନ୍ତର୍ଭୂର ଆବଶ୍ୟକ ନିଜ ଦଫ୍ତରର ପଡ଼ୋଶୀ ସହର Zwolle କୁ ପରିଦର୍ଶନ କରିବା ପାଇଁ ବାହାରିଲେ ।

ପୂର୍ବରୁ Zwolle ସହରରେ କିଛି ଅହେମଦା ବସବାସ କରୁଥିଲେ । ସେଥୁଯୋଗୁ ଏମାନେ ସମସ୍ତେ ନନ୍ଦିଷ୍ଟ ଜମାତର ଅଂଶ ହୋଇ ରହିଥିଲେ । ବିଗତ ବର୍ଷ ଠାରୁ Zwolle ଠାରେ ଜମାତର ଲୋକମାନଙ୍କର ସଂଖ୍ୟା ବହୁମାତ୍ରାରେ ବଡ଼ିଯାଇଛି ଓ ଏଠାରେ ବହୁତ ଗୁଡ଼ିଏ ଅହେମଦା ପ୍ର୍ୟାମିଲି ବସବାସ କରୁଛନ୍ତି । ସେଥୁଯୋଗୁ ଏବେ ଏଠାରେ ଅଳଗା ଜମାତ ସ୍ଥାପନ କରାଯାଇଛି । ୩:୪୫ରେ Zwolle ସହରର ଫେରିଆସିଲେ ।

୪:୧୦ରେ ହଜୁର ଅନ୍ତିମ ଅଃବାଥ ବଜତୁଳ ନୂରଠାରେ ପହଂଚି କୋହର ଏବଂ ଅସର ନମାଜ ଜମା କରି ପଡ଼ାଇଲେ । ନମାଜ ପାଠ ପରେ ହଜୁର ଅନ୍ତିମ ଅଃବାଥ ନିଜ ଖାରାମ ମନ୍ଦିର ରାଜିଷ୍ଟରେ ।

୭:୫୦ରେ ହଜୁର ଅନ୍ତର୍ମ୍ଭୂତ ଅଃବାଃ ଜମାତର ମର୍କି ସେଂଟର ବଜାରିଲ୍ ନୁହନିଷ୍ଠିଗର ବିଭିନ୍ନ ଅଙ୍ଗାଳିକା ଗୁଡ଼ିକୁ ପରିଦର୍ଶନ ଓ ନିରାକଣ କଲେ ।
କୁନ୍କ ସି. ରେ ନିୟମିତ ମେହରାବ ତିଆରି କରାଯାଇ ମସଜିଦ ପ୍ରସ୍ତୁତ କରାଯାଇଛି । ଏହି ବୁକ୍କରେ ମସଜିଦ ସହିତ ଗୋଟିଏ ଆବାସସ୍ଥଳୀ ପାଇଁ କୋଠର ନିର୍ମାଣ କରାଯାଇଛି । ଏଠାରେ ସିଲ୍କୁୟରିଟି ଷାଫ୍ଟୱେର ମେଘରମାନେ ରହୁଥିଲେ । ହଜୁର ଅନ୍ତର୍ମ୍ଭୂତ ଅଃବାଃ ଏହାର ନିରାକଣ ଦେଇ ଏଥାରେ ପାଥାରିବା ପରିମା ପାଇଁ କୋ ପାଇଁ ବିର୍ଦ୍ଦ୍ଧ ଦେଇ ।

ହିଜ୍ରେତ୍
ଅମୀରୁଲ୍
ମୁମନିନ୍ଦଙ୍କ
ବୈପ୍ରି ଗାଣ୍ଡି

“ଆমେ ଅହେମଦୀମାନେ ହିଁ ସଂସାରବାସୀଙ୍କୁ ଜୟଲାମର ସୁନ୍ଦର
ଶିକ୍ଷା ସମ୍ବନ୍ଧରେ ଅବଗତ କରାଇବାକୁ ହେବ ଏବଂ ଏଥୁପାଇଁ ସବୁଠାରୁ
ଜଗୁରୀ କଥା ହେଉଛି ଏହା କି ଆମକୁ ଅଳ୍ପାହି ଡାଳାଙ୍କ ସହିତ ସମ୍ପର୍କ
ସହି କରିବାକ ହେବ । ”

ଜୀବିତ ଦ୍ୱାରା: Sajid Khan S/o Sultan Ahemad & Family,
Jainah Al-Huda Mullaah Residential (Qidha)

ଶ୍ରୀମଦ୍ଭଗବତ

“ନମାଜ ହେଉଛି ସମସ୍ତ ଉନ୍ନତିର ଉସ୍ତୁ ଓ ପାହାଚ । ତେଣୁ ଏଥୁପାଇଁ କହାଯାଇଛି ଯେ

ନମାଜ ହେଉଛି ମୋମିନ୍‌ର ମେରାଜ୍” (ହଜ୍‌ରତ୍ ମସିହ୍ ମଉଦ୍ ଆସ)

ମୋମିନ୍ ହେଉଛି ସେ ଯିଏ ନମାଜ ନିଷୟମିତ ପାଠ କରିଥାଏ ।

ଅଳ୍ପାଇତାଳାଙ୍କ ଠାରୁ ମାଗିବା ପାଇଁ କିଛି ଶୈଳୀ ଓ କିଛି ନିୟମ ରହିଛି । ତେଣୁ ତା ମୁତ୍ତାବକ ଚାଲିବାକୁ ପଡ଼ିଥାଏ ।

ନମାଜ ହେଉଛି ତାହା ଯେଉଁଥରେ ବିନମ୍ବତା ଏବଂ ଆମ୍ଭ ସମର୍ପଣ ଥିବ ।

କାରଣ ସେ ହେଉଛନ୍ତି ଅସଲ ପ୍ରଦାନକାରୀ ।

ଓক্টোবৰ ১৯৬৭ টাৰি কেন্দ্ৰীয় সমিতিৰ মেটিংত প্ৰিয়জনীয় শ্ৰী প্ৰিয়জনীয় শ্ৰী

ଶୁଭ୍ରବା ଜୁମା: ସଯଦନା ଅମିରୁଲ ମୁମେନିନ ଖଲିଫ଼ତୁଲ ମସିହ ଖାମିସ୍^{ଆ.ବ}
(ପଡ଼ଦତ୍ତ: ୨୫ ଅକୋବର ୨୦୧୯ ଅନ୍ୟାୟ ୨୫ ଜନ୍ମ ୧୩୮୮ ହିଙ୍ଗରି ଶମସି)

ଶୁଭ୍ରା କୁମାର ଏହି ଆଲ୍ୟାଖ୍ୟତି ବଦର କାର୍ଯ୍ୟାଳୟ ଅଳ୍ପଜଳ ଇଂଚରନ୍ୟାସନାଳ
ଲଣ୍ଠନର ଲାର୍ମ୍ୟାଳୟକ ଧାର୍ଯ୍ୟକାଳ ଲଣ୍ଠାର ମଳାଶ ଲବାନ୍ତି ।

أَشْهُدُ أَنَّ لِلَّهِ إِلَهًا إِلَّا هُوَ وَحْدَهُ لَا شَرِيكَ لَهُ وَأَشْهُدُ أَنَّ مُحَمَّدًا عَبْدُهُ وَرَسُولُهُ
أَمَا بَعْدُ فَاعُوذُ بِاللَّهِ مِنَ الشَّيْطَنِ الرَّجِيمِ - يَسِّمِ اللَّهُ الرَّحْمَنُ الرَّحِيمُ -
أَخْمَدُ بِنُورِكَ الْعَلَمِينَ - الرَّحْمَنُ الرَّحِيمُ - مَلِكُ الْيَوْمِ الدِّينِ - إِيَّاكَ نَعْبُدُ وَإِيَّاكَ نَسْتَعِينُ -
إِهْدِنَا الْقِرَاطُ الْمُسْتَقِيمَ - صِرَاطُ الَّذِينَ أَنْعَمْتَ عَلَيْهِمْ غَيْرَ الْمَغْضُوبِ عَلَيْهِمْ وَلَا الضَّالِّينَ -
الَّذِينَ إِنْ مَكَثُوكُمْ فِي الْأَرْضِ أَقَامُوكُمُ الصَّلَاةَ وَأَتُوكُمُ الرُّكُونَةَ وَأَمْرُوكُمْ بِالْمَعْرُوفِ وَنَهُوكُمْ
عَنِ الْمُنْكَرِ وَلِلَّهِ عَاقِبَةُ الْأُمُورِ (ان: 42)

ଅର୍ଥାତ୍: (ହିଙ୍କରତକାରୀ ମୁସଲମାନମାନେ) ସେହି ଲୋକ ଅଟେ ଯେଉଁମାନଙ୍କୁ ଯଦି ଆମେ ଏହି ସଂସାରରେ ଶକ୍ତିପ୍ରଦାନ କରିବୁ ତେବେ ସେମାନେ ସୁଜାରୁ ରୂପେ ନମାଜ ପାଠ କରିବେ ଓ ଯକାତ୍ ଦେବେ ଏବଂ ସଡ଼ କାର୍ଯ୍ୟ ପାଇଁ ଆଦେଶ ଦେବେ ଓ ଅସତ୍ କାର୍ଯ୍ୟରୁ ବାରଣ କରିବେ; ଏବଂ ସମସ୍ତ କାର୍ଯ୍ୟର ପରିଣାମ ଅଳ୍ପାଙ୍କ ଠାରେ ରହିଅଛି ।

ଏହି ଆୟତରେ ଅଲ୍ଲୁଃ ତାଳା ମୁମିନ୍ ମାନଙ୍କୁ ଏଥପ୍ରତି ଧାନ ଆକର୍ଷଣ କରାଇଛନ୍ତି ଯେ, ପ୍ରକୃତ ମୁମିନ୍ ହେଉଛନ୍ତି ସେହିମାନେ ଯେଉଁମାନଙ୍କୁ ଶକ୍ତି ମିଳିବା କ୍ଷେତ୍ରରେ, ଦୂର୍ବଳତା ଓ ବିବଶ୍ଵତା ପରେ ଶାନ୍ତି ମିଳିବା କ୍ଷେତ୍ରରେ, ଉତ୍ତମ ଅବସ୍ଥା ମିଳିବା କ୍ଷେତ୍ରେ, ସ୍ଥାଧାନଜାବେ ଅଲ୍ଲୁଃଙ୍କ ଉପାସନା ଏବଂ ଧର୍ମ ଉପରେ ପରିଚାଳିତ ହେବାର ଅବସ୍ଥା ସୃଷ୍ଟି ହେବା ପରେ ସେମାନେ ନିଜ ଅଭିଜାତ୍ମା ଓ ନିଜସ୍ଵ ହିତ ପ୍ରତି ଧାନ ଦେବା ବାଲା ହୁଆନ୍ତି ନାହିଁ ବରଂ ସେମାନେ ନମାଜକୁ ସ୍ଥାପନ କରିଥାନ୍ତି । ଅର୍ଥାତ ନିଜ ନମାଜ ପ୍ରତି ଧାନ ଦେଇଥାନ୍ତି ଓ ନିଜର ମସଜିଦର ରକ୍ଷଣାବେକ୍ଷଣା କରିଥାନ୍ତି ଓ ମାନବ ସେବା କାର୍ଯ୍ୟରେ ଲିପ୍ତ ରହିଥାନ୍ତି । ସେମାନେ ଅଲ୍ଲୁଃ ତାଳାଙ୍କ ଭୟକୁ ମନ ଭିତରେ ରଖି ଗରିବ ଓ ଦରିଦ୍ର ଶ୍ରେଣୀର ଲୋକମାନଙ୍କ ପାଇଁ ନିଜର ଧନକୁ ଖର୍ଚ୍ଚ କରିଥାନ୍ତି । ଧର୍ମର ପ୍ରଚାରପ୍ରସାର ପାଇଁ ବଳିଦାନ ଦେଇଥାନ୍ତି । ଅଲ୍ଲୁଃ ତାଳାଙ୍କ ଧର୍ମକୁ ପ୍ରଚାର କରିବା ନିମନ୍ତେ ନିଜର ଧନ ସମ୍ପଦକୁ ଖର୍ଚ୍ଚ କରି ତାକୁ ପଦିତ୍ର ଧନ ବନାଇଥାନ୍ତି । ପୂଣ୍ୟ କାର୍ଯ୍ୟ ପ୍ରତି ନିଜେ ମଧ୍ୟ ଧାନ ଦେଇଥାନ୍ତି ଓ ଅନ୍ୟମାନଙ୍କୁ ମଧ୍ୟ ପୂଣ୍ୟ କାର୍ଯ୍ୟ କରିବା ପାଇଁ ପର୍ବତାଇ ଥାନ୍ତି ଏବଂ ଅଲ୍ଲୁଃ ତାଳା ଓ ତାହାଙ୍କ ଭକ୍ତମାନଙ୍କ ଅଧିକାରକୁ ପ୍ରଦାନ କରିବା ପ୍ରତି ଧାନ ଦେଇଥାନ୍ତି । କୁକୁର୍ଯ୍ୟରୁ ନିଜେ ମଧ୍ୟ ରହିତ ଥାନ୍ତି ଓ ଅନ୍ୟମାନଙ୍କୁ ମଧ୍ୟ କୁକୁର୍ଯ୍ୟ କରିବାରୁ ଗୋକି ଥାନ୍ତି । କାରଣ ଏହି ସବୁ କାର୍ଯ୍ୟକୁ ସେମାନେ ଅଲ୍ଲୁଃ ତାଳାଙ୍କୁ ଭୟ କରି ଏବଂ ଅଲ୍ଲୁଃ ତାଳାଙ୍କ ନିର୍ଦ୍ଦେଶ ଉପରେ ପରିଚାଳିତ ହେବା ଯୋଗୁଁ କରିଥାନ୍ତି । ତେଣୁ ଅଲ୍ଲୁଃ ତାଳା ମଧ୍ୟ ସେମାନଙ୍କ କାର୍ଯ୍ୟର ଉତ୍ତମ ପ୍ରତିଷ୍ଠାନ ପ୍ରଦାନ କରିଥାନ୍ତି । କାରଣ ପ୍ରତ୍ୟେକ ବସ୍ତୁ ର ନିଷ୍ଠତ ଖୁଦାତାଳା ହିଁ କରିଥାନ୍ତି । ସୁତରାଂ ଯେଉଁ କାର୍ଯ୍ୟକୁ ଖୁଦାତାଳାଙ୍କ ନିର୍ଦ୍ଦେଶ ମୁତ୍ତାବକ ଓ ଖୁଦାତାଳାଙ୍କ ଭୟକ ହୁଦୟରେ ରଖି କରାଯାଏ ନିଶ୍ଚିତରପେ ତାହାର ପରିଶାମ ଉତ୍ତମ ହେବ । ସତରାଂ ଏହି

ମୁଲକଥାକୁ ଯଦି ଆମମାନଙ୍କ ମଧ୍ୟରୁ ପ୍ରତ୍ୟେକ ବ୍ୟକ୍ତି ବୁଝି ନେବେ ତେବେ ଅଳ୍ଲାଙ୍କ ଜୟା ଓ ଜଗଣ୍ମାଳ ହାସଳ ଜନିବାରିଲା ହୋଇବାକିରେ ।

ଆପଣମାନେ ଏଠାରେ ମୋହେଦୀ ଆବାଦରେ ମସଜିଦ ନିର୍ମାଣ କରିଛନ୍ତି । ସେହିପରି ବିଗତ ଦିନ ଗୁଡ଼ିକରେ ଫଳଭା ଠାରେ ଓ ଡ୍ରିଙ୍କବାଦନଠାରେ ମଧ୍ୟ ମସଜିଦ ଉଦୟାଚନ ହୋଇଛି । ଯମାତ୍ ଅହେମଦାୟା ଜର୍ମାନୀ ଅଲ୍ଲୁଝ ତାଲାଙ୍କ ଫଜଲରୁ ଶହେଟି ମସଜିଦ ନିର୍ମାଣ କରିବାର ଯୋଜାନା ଅନ୍ତର୍ଗତ ଅନେକ ମସଜିଦ ନିର୍ମାଣ କରିବାର ସୌଭାଗ୍ୟ ପାଉଥିଲା ଓ ନିଶ୍ଚିତରୁପେ ଯମାତ୍ ର ସଦସ୍ୟମାନେ ମସଜିଦ ନିର୍ମାଣ କରିବା ପାଇଁ କେବଳ ଏଥୁପାଇଁ ମାଲିକୁର୍ବାନୀ କରୁଛନ୍ତି ଯେ ଆମେ ଅଲ୍ଲୁଝ ତାଲାଙ୍କ ନିର୍ଦ୍ଦେଶାବଳୀ ଉପରେ ପରିଚାଳିତ ହୋଇ ଆମେ ଆମର ଉପାସନାର ଷ୍ଟରକୁ ଉଛ ରୁ ଉଛତର କରିବା । ପାକିଷ୍ତାନରୁ ହିଙ୍କରତ କରି ଏଠାକୁ ଆସିବା ପରେ ଆମର ଆର୍ଥିକ ଅବସ୍ଥା ସ୍ଵର୍ଗକ ହୋଇଛି । ତେଣୁ ଏକଥା ଆମମାନଙ୍କ ମଧ୍ୟରୁ ସମସ୍ତଙ୍କୁ ଏଥୁପ୍ରତି ଧାନ ଆକର୍ଷଣ କରାଇବା ଉଚିତ ହେବ ଯେ, ଆମେ ଖୁଦାତାଲାଙ୍କ ମାର୍ଗରେ ଖର୍ଚ୍ଚ କରିବା ଓ ତାହାଙ୍କ ଘରର ନିର୍ମାଣ କରିବା ଯେଉଁ ଆମେ ସମସ୍ତେ ଏକାଠି ହୋଇ ନାମଜକୁ ସ୍ଥାପନ କରିପାରିବା । ବାୟମାତ୍ ନମାଜ୍ ପଢ଼ିପାରିବା ନିଜ ନମାଜରେ ଏପରି ଅବସ୍ଥା ସୃଷ୍ଟି କରିପାରିବା ଯଦ୍ୱାରା ଅଲ୍ଲୁଝ ତାଲାଙ୍କ ଆଡ଼କୁ ବିଶେଷ ଧାନ ସୃଷ୍ଟି ହେବ । ସ୍ଥାଧୀନ ଭାବେ ଅଲ୍ଲୁଝ ତାଲାଙ୍କ ଉପାସନାର ହକ୍କୁ ପ୍ରଦାନ କରିପାରିବା । ପାକିଷ୍ତାନରେ ଆମକୁ ଧର୍ମୀୟ ସ୍ଥାଧୀନତା ନାହିଁ ସେଠାରେ ଦେଶର କାନୁନ ବ୍ୟବସ୍ଥା ଆମକୁ ମସଜିଦ ବୈନେଇବା ପାଇଁ ଅନୁମତି ଦେଉନାହିଁ, ଆମକୁ ସ୍ଥାଧୀନଭାବେ ଉପାସନା କରିବା ପାଇଁ ଅନୁମତି ଦେଉନାହିଁ ଯେ ଆମେ ସେଠାରେ ଅଲ୍ଲୁଝ ତାଲାଙ୍କ ହକ୍କୁ ପ୍ରଦାନ କରିପାରିବ ଓ ତାହାଙ୍କ ଉପାସନା କରିପାରିବା । ଏଠାରେ ଅଲ୍ଲୁଝ ତାଲାଙ୍କ ହକ୍କୁ ପ୍ରଦାନ କରିବା ନିମନ୍ତେ ଆମେ ମସଜିଦ ନିର୍ମାଣ କରୁଥାଏ । ଆମ ଉପରେ ଅଲ୍ଲୁଝ ତାଲା ଆର୍ଥିକ ଦୂଷିକୋଣରୁ ଦେଖିଲେ ମଧ୍ୟ ସେ କୃପା କରିଛନ୍ତି । ତେଣୁ ପ୍ରତ୍ୟେକଙ୍କୁ ଏକଥା ଭବିବା ଉଚିତ ଯେ, ଆମେ ତାଙ୍କ ଉକ୍ତଙ୍କ ଅଧିକାରକୁ ପ୍ରଦାନ କରିବା ପାଇଁ ମଧ୍ୟ ଚେଷ୍ଟା କରିବା ଏବଂ ଆମେ କରୁଥାଏ ମଧ୍ୟ । ଆମେ ସମସ୍ତେ ହଜରତ ମସିହ ମତର ଆସଙ୍କ ବୟକ୍ତ କରିଛନ୍ତି । ଯଦ୍ୱାରା ନିଜର ଆଧ୍ୟାତ୍ମିକ ଓ କାରିତ୍ରିକ ଅବସ୍ଥାକୁ ଉନ୍ନତ କରିପାରିବା ତେବେ ଆମର ଏହି ମସଜିଦ ଗୁଡ଼ିକ ଆମକୁ ଏହି କଥା ପ୍ରତି ଧାନ ଆକର୍ଷଣ କରାଉ ଓ ଏପରି ହେବା ମଧ୍ୟ ଉଚିତ । ସୁତରାଂ ଏହା ହେଉଛି ଭାବନା ତେଣୁ ଏହାଉପରେ ଉତ୍ତରପୂର ପରିଚାଳିତ ହେବା ପାଇଁ ଚେଷ୍ଟା ଜାରି ରହିଛି ଯାହାକୁ ପ୍ରତ୍ୟେକ ଅହେମଦୀ ଯେଉଁମାନେ ଏଠାରେ ବସବାସ କରୁଛନ୍ତି, ନିଜ ମନ ଭିତରେ ମଧ୍ୟ ରଖୁବା ଉଚିତ ଏବଂ ନିଜର କର୍ମ ଦ୍ୱାରା ପ୍ରମାଣ କରି ଦେଖାଇବା ଉଚିତ ନିତେତ ମସଜିଦ ନିର୍ମାଣ କରିବା ବ୍ୟର୍ଥ ।

ସୁତରାଂ ପ୍ରତ୍ୟେକ ଅହେମଦାଙ୍କୁ ଏକଥା ମନେ ରଖିବା ଉଚିତ ଯେ, ମସଜିଦ ନିର୍ମାଣ କରିଦେଲେ ସେମାନଙ୍କ ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟ ପରଶ ହେବ ନାହିଁ ବରଂ ସେତେବେଳେ ତାହା ପରଶ

ହେବ ଯେଉଁବେଳେ ସେମାନେ ନିଷାପର ହୋଇ ଅଲ୍ଲାଃ ତାଲାଙ୍କ ଉପାସନା କରିବା ପ୍ରତି ଧାନ ଦେବେ ଓ ନିଜର ନମାଙ୍କୁ ସ୍ଥାପନ କରିବେ । ବାୟମାତ୍ର ନାମଙ୍କ ପାଠ କରିବା ନିମନ୍ତେ ମସଜିଦକୁ ଆସିବେ । ନମାଜରେ ନିଜର ଧାନକୁ ଅଲ୍ଲାଃ ତାଲାଙ୍କ ଆଡ଼କୁ ରଖିବେ ଯଦି ଧାନ ଭଙ୍ଗ ହୁଏ ତେବେ ତଡ଼କଣାତ୍ ପୂର୍ବବାର ନାମଜ ପ୍ରତି ଧାନ ଦେଇ ଖୁଦାତାଲାଙ୍କ ଆଡ଼କୁ ଲେଉଛିବେ । ଏକଥାର ସତ୍ୟାସତ୍ୟକୁ ବୁଝି ନେବେ ଯେ, ନମାଜରେ ଆମକୁ ଅଲ୍ଲାଃ ତାଲାଙ୍କ ସହିତ କଥା ହେବାର ଅବସର ମିଳୁଅଛି । କେବଳ ମୁଣ୍ଡିଆ ମାରିବାରେ ନାହିଁ, କେବଳ ସଜ୍ଜଦା କରିବାରେ ନାହିଁ, କେବଳ ଆରବୀ ଶରଗୁଡ଼ିକ ପାଠ କରିବାରେ ନାହିଁ ବରଂ ନିଜ ଭାକ୍ଷାରେ ମଧ୍ୟ କଥା କହିବାକୁ ହେବ । ଏପରି ନାମଜ ପଢ଼ିବା ପ୍ରତି ଚେଷ୍ଟା କରିବା ଉଚିତ ଯହିଁରେ ଅଲ୍ଲାଃ ତାଲାଙ୍କ ସହିତ ସାକ୍ଷାତ କରିବାର ଶୌଭାଗ୍ୟ ହାସଲ ହେଉ ।

ହଜରତ ମସିହ ମଉଦ ଆସ ମୁତ୍ତକି (ଧର୍ମପରାୟଣ ବ୍ୟକ୍ତି)ଙ୍କ ବିଶେଷ ଗୁଣକୁ ବର୍ଣ୍ଣନା କରି ଓ ପ୍ରକୃତ ମୁମିନ୍ର ବିଶେଷ ଗୁଣାବ୍ଳିକୁ ବର୍ଣ୍ଣନା କରି କହୁଛନ୍ତି ଯେ, ସେମାନେ ଯୁକ୍ତିମୂଳ୍ୟ ସଲାଭା (ଅର୍ଥାତ ନମାଜକୁ ସ୍ଵାପନ) କରିବାଲା ଅଚନ୍ତି । ସେମାନେ ନମାଜକୁ ଛିଡ଼ା କରଇଥାନ୍ତି । ମୁତ୍ତକିଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ଯେମିତି ହେଲେ ବି ସେ ନମାଜକୁ ଛିଡ଼ା କରିଥାଏ ଅର୍ଥାତ ବେଳେବେଳେ ନମାଜ ପଡ଼ିଯାଇଥାଏ ତେଣୁ ତାକୁ ସେ ଛିଡ଼ା କରିଥାଏ । ପୁଣି କହୁଛନ୍ତି ଅର୍ଥାତ ମୁତ୍ତକି ଖୁଦାତାଲାଙ୍କୁ ଉପ୍ର କରିଥାଏ ତେଣୁ ସେ ନମାଜକୁ କାଯମ କରିଥାଏ ଏହିଭଳି ଅବସ୍ଥାରେ ବିଭିନ୍ନ ପ୍ରକାରର ସଂସାଧନ ବିଚାର ଓ ସଦେହ ଯାତ ହୋଇଥାଏ ଏବଂ ବହୁତ ବିପଦ ମଧ୍ୟ ଆସିଥାଏ ତାହା ସବୁ ପ୍ରତିବନ୍ଧକ ସାଜି ଥାଏ । ମନ ଭିତରେ ଥୁବା ସଙ୍କା, ଭାବନା ଅଲ୍ଲୁଝ ତାଲାଙ୍କ ତରଫରୁ ଧାନ ହଟାଇ ଦେଇଥାଏ । ମନ ଭିତରେ ଥୁବା ଶଙ୍କା ଯୋଗୁଁ ଏବଂ ବିଭିନ୍ନ ପ୍ରକାରର ଚିତ୍ରଧାରା ସୃଷ୍ଟି ହେବା ଯୋଗୁଁ ତାହା ଅଲ୍ଲୁଝ ତାଲାଙ୍କଠାରୁ ଧାନକୁ ଲେଉଟାଇ ଦେଇଥାଏ । ଏହାକୁ ନମାଜ ପଡ଼ିଗଲା ବୋଲି କୁହାଯାଏ । ଏବଂ ପୁନର୍ବାର ଏହାକୁ ଛିଡ଼ା କରିବା ହେଉଛି ଏହା କି, ପୁଣି ଆଉଥରେ ଅଲ୍ଲୁଝ ତାଲାଙ୍କ ପ୍ରତି ଧାନ ଦିଆଯାଉ କିନ୍ତୁ ତାହା ସେତେବେଳେ ହେବ ଯେତେବେଳେ ମନ ଭିତରେ ତକ୍ଷ୍ଣ ଥିବ । ତେଣୁ ସେ କହିଲେ ଜଣେ ମୁତ୍ତକି, ଜଣେ ପ୍ରକୃତ ମୁମିନ ମନ ଭିତରେ ଥୁବା ଏହିପରି ଅବସ୍ଥା ସଦ୍ବୁ ମଧ୍ୟ ନମାଜକୁ ଛିଡ଼ା କରିଥାଏ । ଅର୍ଥାତ ନମାଜ ତ ତଳେ ପଡ଼ିଯାଏ, ବେଳେବେଳେ ଧାନ ଅନ୍ୟଆଡ଼କୁ ଚାଲିଯାଏ କିନ୍ତୁ ତକ୍ଷ୍ଣ ଏକଥା ଚାହିଁଥାଏ ଯେ, କିପରି ଚେଷ୍ଟା କରି ପୁଣି ନମାଜକୁ ଛିଡ଼ା କରିବା । ପୁଣି ନିଜର ଧାନକୁ ପୂର୍ବନ୍ବାର ନମାଜ ଆଡ଼କୁ ଟାଣି ଆଶିବା ଏବଂ ଖୁଦାତାଲାଙ୍କ ଆଡ଼କୁ ନେଇଯିବା । ଏହା ହେଉଛି ତାକୁ ଛିଡ଼ା କରାଇବା । କହୁଛନ୍ତି ଯେ, ସେ ଦେଖାଣିଆ ଭାବେ ଓ ଚେଷ୍ଟା କରି ବାରମ୍ବାର ତାହାକୁ ଛିଡ଼ା କରିଥାଏ ଏବଂ ଯଦି ସ୍ଥିର ମନ ହୋଇ ମନୁଷ୍ୟ ନମାଜକୁ କାଯମ କରେ ଓ ଏଥପ୍ରତି ଚେଷ୍ଟା କରିଥାଏ ଯେ, ମୁଁ ନିଜ ନମାଜର ଉଚ୍ଚତମ ପ୍ରରକ୍ତ ହାସଳ କରିବି ତେବେ ପୁଣି ଏପରି ଏକ ସମୟ ଆସିଥାଏ ଯେ, ଅଲ୍ଲୁଝ ତାଲା ନିଜର ବାଣୀ ଦ୍ୱାରା ହିଦାୟତ ପନାଜ ଜିନିଦେଇଥାଏ । (ମନମଥ)

ପୁଣି ହଜରତ ମନ୍ଦିର ମନ୍ଦିର ଆସି ହିଦାୟତକୁ ସ୍ଵଷ୍ଟ କରିଛନ୍ତି ଯେ, ହିଦାୟତ ହେଉଛି
କ'ଣ ? ସେ କହୁଛନ୍ତି ଯେ ତାହା ହେଉଛି ଏପରି ଅବସ୍ଥା ଯେଉଁଥିରେ ନମାଜକୁ ଛିଡ଼ା କରାଇବା
ଓ ତାକୁ କାନ୍ଧମ କରିବା ପାଇଁ କୌଣସି ଚେଷ୍ଟା କରାଯାଇନାହିଁ । ଏପରି ହୁଏ ନାହିଁ କି, ନମାଜ
ପଡ଼ିଗଲା, ନାମଜରୁ ଖାନ ଚାଲିଗଲା, ଏବଂ ପୁଣି ଆଉଥରେ ନାମଜ ପଡ଼ିବା ପ୍ରତି ଧାନ ସୃଷ୍ଟି
ହେବା ଏହିପରି ମାମଳା ରହିନଥାଏ ବରଂ ହିଦାୟତ ହାସଲ କରିବା ପରେ ନମାଜ ତା ପାଇଁ
ଖାଦ୍ୟ ପରି ହୋଇଯାଏ । ଅର୍ଥାତ ଏପରି ହୋଇଯାଏ ଯେମିତି ଖୋରାକ । ଖାଦ୍ୟ ଖାଇବା
ଯେଉଁଭଳି ମଣିଷ ଶରାର ପାଇଁ ଆବଶ୍ୟକ ସେହିଭଳି ଆଧ୍ୟାତ୍ମିକ ଅଭିଭୂତ ପାଇଁ ନମାଜ ତାହାର
ଅଂଶ ହୋଇଯାଏ ଅର୍ଥାତ ଖାଦ୍ୟ ହୋଇଯାଏ । ପୁଣି କହୁଛନ୍ତି ଯେଉଁଭଳି ଭୋତିକ ଖାଦ୍ୟ ବିନା
ଜୀବନ ତିଷ୍ଠି ରହେ ନାହିଁ ସେହି ଭଳି ନମାଜ ବିନା ମଧ୍ୟ ଜୀବନ ତିଷ୍ଠି ପାରେ ନାହିଁ । କେବଳ
ଏତିକି ନୁହେଁ ଯେ, ଏ ଜୀବନକୁ କାନ୍ଧମ ରଖିବା ପାଇଁ ଖାଦ୍ୟ ଖାଇବାକୁ ପଡ଼ିଥାଏ ବରଂ ପୁଣି
କହୁଛନ୍ତି ଯେ, ସେ ଖାଦ୍ୟର ଏକ ସ୍ଵାଦ ଓ ମଜା ମଧ୍ୟ ଆସିଥାଏ । ଆପଣ ଆସ କହୁଛନ୍ତି ଯେ,
ନମାଜ ପଡ଼ିବାରେ ତାକୁ ସେହି ମଜା ଓ ସ୍ଵାଦ ପ୍ରଦାନ କରାଯାଇଥାଏ ଯେମିତି ଭାଷଣ ଶୋଷ
ହେଉଥିବା ଅବସ୍ଥାରେ ଥଣ୍ଡା ପାଣି ପିଇବା ଦ୍ୱାରା ମଜା ବା ତୃପ୍ତି ହାସଲ ହୋଇଥାଏ । କାରଣ
ସେ ବହୁତ ଉକ୍ତଶ୍ଵାର ସହିତ ତାକୁ ପିଇଥାଏ ଓ ମନବୋଧ କରି ପିଇବା ଯୋଗୁଁ ସେଥରୁ ଏକ
ପ୍ରକାର ମଜା ଉଠାଇଥାଏ । ଶୋଷ ଲାଗୁଥିବ, ଭାଷଣ ଶୋଷ ଲାଗୁଥିବ, ଅବସ୍ଥା ବହୁତ ସାଂଘାତିକ
ହେଉଥିବ ଏତିକି ବେଳେ ଯଦି ତାକୁ ଥଣ୍ଡାପାଣି ମିଳିଯାଏ ତେବେ ସେଥରୁ ତାକୁ ଯେଉଁ
ଆନନ୍ଦ ଅନୁଭବ ହୋଇଥାଏ ସେହିପରି ଜଣେ ପ୍ରକୃତ ମୋମିନକୁ ନମାଜ ପଡ଼ିବା ଦ୍ୱାରା ଆନନ୍ଦ
ମିଳିଥାଏ । ପୁଣି ଆଉ ଏକ ଉଦାହରଣ ଆପଣ ଆସ ଦେଇଛନ୍ତି ଯେ ଯଦି କୌଣସି ଜଣେ
ଭୋକିଲା ଲୋକଙ୍କୁ ବହୁତ ଉଚ୍ଚକୋଟୀର ଖାଦ୍ୟ ମିଳିଯାଏ ତାକୁ ଯେଉଁ ଭଳି ଏକ ପ୍ରକାରର
ଆନନ୍ଦ ଅନୁଭବ ହୋଇଥାଏ ସେହିପରି ପ୍ରକୃତ ଆନନ୍ଦ ବାସ୍ତବିକ ନମାଜ ପରୁଥିବା ଲୋକଙ୍କୁ
ହିଁ ମିଳିଥାଏ । ସୁତରାଂ ଏହା ହେଉଛି ସେହି ନମାଜ ଯାହାକୁ ବାସ୍ତବରେ ନମାଜ କୁହାଯାଏ
ଅର୍ଥାତ ନମାଜକୁ ଆନନ୍ଦରେ ଓ ଖୁସାରେ ପଡ଼ିବା ଉଚିତ ନା' କି ତାକୁ ବୋଝ ବୋଲି ଭାବି
ପଡ଼ିବା ଉଚିତ । ଆପଣ ଆସ ଏ ଉଦାହରଣ ମଧ୍ୟ ଦେଇଛନ୍ତି ଯେ, ପ୍ରକୃତ ମୋମିନ ପାଇଁ
ନମାଜ ଏକ ପ୍ରକାରର ନିଶା ହୋଇଯାଇଥାଏ ଯାହା ବିନା ସେ ବହୁତ ବ୍ୟକ୍ତିବ୍ୟସ ହୋଇପଡ଼େ ।
ଯେଉଁଭଳି ଜଣେ ନିଶାଖୋର ବ୍ୟକ୍ତିକୁ ନିଶା ନ ମିଳିବା ଦ୍ୱାରା ବହୁତ କଷ୍ଟ ଅନୁଭବ ହୋଇଥାଏ
ଏବଂ ବହୁତ ବ୍ୟକ୍ତିବ୍ୟସତା ଅନୁଭବ ହୋଇଥାଏ କିନ୍ତୁ ନମାଜ ପଡ଼ିବା ଦ୍ୱାରା ତା' ମନ ଭିତରେ
ଏକ ବିଶେଷ ଆନନ୍ଦ ଓ ଶାତଳତା ଅନୁଭବ ହୋଇଥାଏ । ଆପଣ ଆସ ପୁଣି କହୁଛନ୍ତି ଯେ,
ସେହି ଆନନ୍ଦକୁ ଶବ୍ଦରେ ବର୍ଣ୍ଣନା କରାଯାଇପାରେ ନାହିଁ ଯେଉଁ ଆନନ୍ଦ ପ୍ରକୃତରେ ନମାଜ
ପଡ଼ିଥିବା ବ୍ୟକ୍ତିକ ହାସଲ ହୋଇଥାଏ । ପଣି ଆପଣ ଆସ କହୁଛନ୍ତି ଯେ, ମତତି ମମିନ

ନମାଜରେ ହିଁ ଆନନ୍ଦ ପାଇଥାଏ ସେଥିଯୋଗୁଁ ନମାଜକୁ ବହୁତ ଧୂରେ ଧୂରେ ବୁଝିସୁଛି କରି ପଡ଼ିବା ଉଚିତ । ପୁଣି କହୁଛନ୍ତି ନମାଜ ସମସ୍ତ ଉନ୍ନତିର ମୂଳ ଓ ପାହାଚ ଅଟେ । ସେଥିପାଇଁ ତ କୁହାୟାଇଛି କି, ନମାଜ ହେଉଛି ମୋମିନ୍ ର ମେରାଜ୍ (ଅର୍ଥାତ ପାହାଚ) ଏବଂ ତାହା ମାଧ୍ୟମରେ ଖୁଦାଙ୍କ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ପହଂଚା ଯାଇପାରେ ।

ମଲ୍ଲପୁଞ୍ଜାର, ଖୁ-୮, ପୃ- ୩୦୯, ୨୧୦

ସୁତରାଂ ଯଦି ଆମ ମସଜିଦ୍ ଗୁଡ଼ିକ ତିଆରି ହେବ ତେବେ ଏହିଭଳି ନମାଜ ପଢ଼ିବା
ପାଇଁ ମସଜିଦ ତିଆରି ହେଉ । ଆମେ ମସଜିଦ ତିଆରି କରିବା ପ୍ରତି ଧାନ ଦେଉଛେ ତ
ଏଥୁପାଇଁ କି ଉପରେକୁ ମେରାଜକୁ ହାସଲ କରିବା ପାଇଁ । ଏହା ଆମର ମେରାଜ ହେବା ଉଚିତ
ଏହା ହେଉଛି ସେହି ମାଧ୍ୟମ ଯାହା ଦ୍ୱାରା ଖୁଦାତାଳା ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ପହଂଚା ଯାଇପାରେ ଏବଂ
ଖୁଦାତାଳାଙ୍କ ସହିତ ବାର୍ତ୍ତାଳାପ କରିବାର ଅବସର ମିଳିଥାଏ ତେଣୁ ନିରାଶ ହେବା ଉଚିତ
ନୁହେଁ ଯେ, ଏ ଷ୍ଟର କିପରି ଆମକୁ ମିଳିବ । ସୁତରାଂ ଅନବରତ ତେଣ୍ଠା ଦ୍ୱାରା ହିଁ ଏହି
ପଦମର୍ଯ୍ୟଦା ଅଳ୍ଲା ତାଳା ଦେଲାଥାନ୍ତି ।

ଅନେକ ଲୋକ ଏବେ ମଧ୍ୟ ପ୍ରଶ୍ନ ପଚାରୁଛନ୍ତି, ମୋତେ ମଧ୍ୟ ଲେଖୁଛନ୍ତି ଯେ ନମାଜରେ ଧାନ ରହୁନାହିଁ ତେଣୁ ଏହାର ଉପଚାର ହେଉଛି ଏପରି କି ଚେଷ୍ଟା କରି ବାରମ୍ବାର ଧାନକୁ କାଷମ ରଖନ୍ତୁ । ହଜରତ ମସିହ ମନ୍ଦିର ଆସଙ୍କ ମଜ୍ଜିଲିସରେ କେହି ଜଣେ ଏହି ପ୍ରଶ୍ନ ପଚାରିଥିଲେ ଯେ, ମୋ ମନ ଆଜିକାଳି ଏପରି ଅସ୍ତ୍ରିର ରହିଛି ଯେ, ନମାଜରେ କୌଣସି ମଜା ମିଳୁନାହିଁ ଓ ଧାନ ରହୁନାହିଁ । ତେଣୁ ମୁଁ ସେଥିପାଇଁ ଭାଷଣ ଦୁଃଖ ଅନୁଭବ କରୁଛି କାରଣ ଥରେ ନମାଜର ମଜା ମୁଁ ଗାସ୍ତ ସାରିଛି । ବିନା କାରଣ ରେ ଶଂକା ସୃଷ୍ଟି ହେଉଥାଏ ଯଦିତ ସେ ସବୁକୁ ବହୁ ମାତ୍ରରେ ରଦ୍ଦ କରିଦେଉଛି ତେବେ ମଧ୍ୟ ସନ୍ଦେହ ପିଛ ଛାଡ଼ୁନାହିଁ କ'ଣ କରିବି ? ହଜରତ ମସିହ ମନ୍ଦିର କହିଲେ ଯେ, ଏହା ମଧ୍ୟ ଖୁଦାତାଳଙ୍କ କୃପା ଓ ବଦାନ୍ୟତା ଯେ, ମଣିଷ ସେହି ସଦେହର ଆୟତରେ ରହୁନାହିଁ । ଅର୍ଥାତ ସଦେହ ତ ସୃଷ୍ଟି ହେଉଥାଏ ଆପଣ ମାନଙ୍କୁ ଏହାର ଅନୁଭବ ହୋଇଯାଇଛି ତେଣୁ ତାକୁ ନିଜ ଉପରେ ବିଜୟ ପ୍ରଦାନ କରିବାକୁ ଦେଲେ ନାହିଁ । ପୁଣି କହୁଛନ୍ତି ଯେ, ଯେତେବେଳେ ଏହିଭଳି ପରିସ୍ଥିତି ଥିବ କି, ମଣିଷ ସେହି ସନ୍ଦେହକୁ ନିଜ ଉପରେ ବିଜୟ ପ୍ରାପ୍ତ ହେବାକୁ ଦେଇନଥାଏ ସେତେବେଳେ ସେ ମଧ୍ୟ ପୂଣ୍ୟ ଅବସ୍ଥାରେ ଥାଏ । ଅଲ୍ଲାହ ତାଳା ତାକୁ ଏହାର ପୂଣ୍ୟ ପ୍ରଦାନ କରିଥାନ୍ତି କେଡ଼େ ଦୟାକୁ ଓ କୃପାକୁ ଲଙ୍ଘିବା ଅଟେ । ପୁଣି କହୁଛନ୍ତି ଯେ, ନଫ୍ସେ ଅମାରା ଅବସ୍ଥାରେ ଥୁବା ଲୋକମାନଙ୍କୁ ତ ଏକଥା ଜଣା ନାହିଁ ଯେ, କୁର୍କର୍ମ କ'ଣ ସେ ତ' କୁର୍କର୍ମକୁ କରିବାଲିଥାଏ ତେଣୁ ତାକୁ କିଛି ଜଣାପଡ଼ିନଥାଏ । ନଫ୍ସେ ଲୌଡ଼ିଆ ଅବସ୍ଥାରେ ରହି ଯିଏ ଖରାପ କାର୍ଯ୍ୟ କରିଥାଏ ସେ ଉଚ୍ଚ ଖରାପ କାର୍ଯ୍ୟକୁ ସର୍ବଦା ବ୍ୟତିବ୍ୟସ୍ତ ହୋଇପଡ଼େ ଏବଂ ଲଞ୍ଚା ଅନୁଭବ କରେ । ସୁତରାଂ ନଫ୍ସେ ଲୌଡ଼ିଆ ଅବସ୍ଥାରେ ଯଦି ନିଜ କୁର୍କର୍ମ ଯୋଗୁଁ ଲଜ୍ଜିତ ହୁଏ, ବ୍ୟତିବ୍ୟସ୍ତ ହୋଇପଡ଼େ, ଏକଥାକୁ ଅନୁଭବ କରେ ତେବେ ତାହାକୁ ସେ ଖାତି ଦିଏ ତାହାର ପୂଣ୍ୟ ମଧ୍ୟ ଅଲ୍ଲାହ ତାଳା ପ୍ରଦାନ କରିଥାନ୍ତି ଫଳତଃ ସେ ବହୁତ ଲଜ୍ଜିତ ହୋଇଥାଏ ଓ ତୌବା (ପ୍ରଶାତାପ) କରିବାଲେ । ଏହି ଭଳି ବ୍ୟକ୍ତି ନିଜ ମନର ଗୁଲାମ ନୁହେଁ । ପୁଣି କହୁଛନ୍ତି ଯେ, ବ୍ୟତିବ୍ୟସ୍ତ ହେବାର କୌଣସି କଥା ନାହିଁ । ଯଦି ମନଭାବ ଏବଂ ସଂଶୟ ଆପଣାଙ୍କାଏ ଆସିଯାଉଛି ଏବଂ ପୁଣି ସେ ସବୁକୁ ଦୂର କରିବା ପାଇଁ ଚେଷ୍ଟା କରୁଛ ତେବେ ତୁମଙ୍କୁ ତାହାର ପୂଣ୍ୟ ମିଳିଯାଏ । ଅଲ୍ଲାହ ତାଳା ସେ ସବୁ ର ମଧ୍ୟ ପୂଣ୍ୟ ପ୍ରଦାନ କରିଥାନ୍ତି । ଏହିପରି ବ୍ୟକ୍ତି ନିଜ ନଫ୍ସର ଗୁଲାମ ନୁହେଁ ଓ ଏହିଭଳି ଅବସ୍ଥାରେ ରହିବା ଏକପ୍ରକାରର ଜରୁରୀ ମଧ୍ୟ ଅଟେ । ତେଣୁ ସେଥିରେ ମନ ଦୁଃଖ କରିବା ଉଚିତ ନୁହେଁ କାରଣ ତା ଭିତରେ ବଡ଼ବଡ଼ ପୂଣ୍ୟ ନିହିତ ଅଛି ଏପରିକି ଅଲ୍ଲାହ ତାଳା ସ୍ଵଧ୍ୟମ ଜ୍ୟୋତି ଏବଂ ସ୍ଥିରତା ଅବତାର୍ଣ୍ଣ କରୁଛନ୍ତି । ଖୁଦାଙ୍କ କରୁଣାର ସମୟ ଆସୁଅଛି ଏବଂ ଏକପ୍ରକାରର ଶାତଳତା ଅନୁଭବ ହୋଇଥାଏ ଏବଂ ସେହି କଥା ପରମରେ ମିଶିଯାଏ । ତେଣୁ ମନୁଷ୍ୟଙ୍କୁ ଥକି ଯିବା ଉଚିତ ନୁହେଁ । ସଜ୍ଜା ରେ ଯା ହସ୍ତ ଯା କଯୁମୁ ବି ରହମତିକା ଅସ୍ତରିସ୍ ବହୁତ ପାଠ କରନ୍ତୁ । ପୁଣି କହୁଛନ୍ତି ସଜ୍ଜା ରେ ଯା ହସ୍ତ ଯା କଯୁମୁ ବି ରହମତିକା ଅସ୍ତରିସ୍ ବହୁତ ପାଠ କରନ୍ତୁ । କିନ୍ତୁ ମନେ ରଖନ୍ତୁ ଯେ, ଶାସ୍ତ୍ରଶାସ୍ତ୍ର କରିବା ଉପକର ହୋଇଥାଏ ତେଣୁ ଶାସ୍ତ୍ରର ଦେଖାଅ ନାହିଁ । ଜୟଲାମରେ ମଣିଷଙ୍କୁ ବାହାଦୁର ହେବାକୁ ପଡ଼ିଥାଏ ଯିଏ ଶାସ୍ତ୍ରର ଦେଖାଅଥାଏ ସେ ବାହାଦୁର ନୁହେଁ, ସେ ହେଉଛି କାପୁରୁଷ । ବର୍ଷବର୍ଷର ପରିଶ୍ରମ ଏବଂ କଷ୍ଟ ପରେ ଶେଷରେ ସୈତାନର ଆକମନ ଦର୍ବଳ ହୋଇଯାଇଥାଏ ଫଳତଃ ସେ ପଲାଯନ କରିଥାଏ ।

ମଲପ୍ରକାଶ ଖଣ୍ଡ-୨, ପ-୩୪୭

ସୁତରାଂ ଏହି ମୂଳ କଥାକୁ ସର୍ବଦା ମନେ ରଖୁବା ଉଚିତ ଯେ ଶିଗ୍ରତା ଦେଖାଇବା
ଉଚିତ ନୁହେଁ ବରଂ ନିରକ୍ଷର ଭାବେ ଅଲ୍ଲାଙ୍କୁ ଧରି ରଖୁବା ଉଚିତ । ତା ସମ୍ବନ୍ଧରେ ନଳ୍‌
ରହିବାକୁ ହେବ । ଶେଷରେ ଦିନେ ସଜତାନ୍-ହାରିଯାଇ ପଳାଇବ କିନ୍ତୁ ଯଦି ଶିଗ୍ରତା ଦେଖାଇବ,
ନମାଜକୁ ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ରୂପେ କାଏମ ରଖୁବା ପାଇଁ ଚେଷ୍ଟା ନ କରିବ ତେବେ ପୁଣି ମଣିଷ ସଜତାନ
ପଞ୍ଚ (ଆୟତ) ଭଲେ ଆସିଯିବ । ସାଧାରଣତଃ ଦେଖାଇବ ଏହା ମିଳିଥାଏ ଯେ ମଣିଷ ହେଉଛି

କଲୋମଳ ଲେଖାପତ୍ର ସେବାନ୍ଧିତାରେ ହାଣୀ

‘‘ଯେ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ମୁସଳମାନ ପବିତ୍ର କୋରାନକୁ ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣରୂପେ ଅନୁସରଣ କରି ତ’’ଉପରେ
ପରିଚାଳିତ ନ ହୋଇଛନ୍ତି (ସେ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ) ସେମାନେ କୌଣସି ପ୍ରକାର ଉନ୍ନତି କରିପାରିବେ
ନାହିଁ ।’’ (ମଲଙ୍ଗାତ, ୫୩-୪, ପ-୩୭୯)

ତାଳିକା ଦୁଆ: *Abdur Rahman Khan & Family,
Jamat Ahmadiyya, Pankal (Odisha)*

ଆତ୍ମର । ଶିଘ୍ର ଫଳ ନ ମିଳିଲେ କହିଥାଏ ଯେ ଦୁଆ କରିବାର କିଛି ଲାଭ ମିଳିଲା ନାହିଁ । ଏକଥା ମନେ ରଖୁବା ଉଚିତ ଯେ ମଣିଷ ଯଦି କେବଳ ସାଂସାର ହଁ ସାଂସାର ମାଗିଥାଏ (ଅର୍ଥାତ୍ ସାଂସାରିକ ସୁଖ ସମ୍ପଦ ଜତ୍ୟାଦି ଭୋକିକ ବସ୍ତୁକୁ ମାଗିଥାଏ) ତେବେ ଏପରି ଦୁଆଗୁଡ଼ିକୁ ଅଳ୍ଲାଇ ତାଳା କୁବୁଲ୍ (ଅର୍ଥାତ୍ ଗ୍ରହଣ) କରିନାଥାନ୍ତି । ହଁ ଅଳ୍ଲାଇ ତାଳାଙ୍କଠାରୁ ନିଜର ଆଧ୍ୟାତ୍ମିକ ଓ ଧାର୍ମିକ ଉନ୍ନତି ମଗାଯାଉ । ଅଳ୍ଲାଇ ତାଳାଙ୍କ ସାନ୍ତ୍ଵିଧ ମଗାଯାଉ, ତେବେ ଯାଇ ପୁଣି ଅଳ୍ଲାଇ ତାଳା ନିକଟକୁ ଆସିଥାନ୍ତି ଓ ପୁଣି ସେହି ବ୍ୟକ୍ତିର ସାଂସାରିକ ଆବଶ୍ୟକତାକୁ ମଧ୍ୟ ପୂରଣ କରିଦେଇଥାନ୍ତି । ସୁତରାଂ ଅଳ୍ଲାଇ ତାଳାଙ୍କଠାରୁ ମାଗିବାପାଇଁ ମଧ୍ୟ କିଛି ଶୈଳୀ ଓ ନିତି ରହିଛି, ତା' ଉପରେ ପରିଚାଳିତ ହେବାକୁ ପଡ଼ିବ । ଏପରି କେମିତି ହୋଇପାରେ ଯେ ଅଳ୍ଲାଇ ତାଳା ଗୋଟିଏ ପଟେ ଏକଥା କହୁଛନ୍ତି ଯେ ଉଦ୍‌ଦିନ ଅସତ୍ୟବଳକୁମ ଅର୍ଥାତ୍ ତୁମେ ମତେ ଡାକ ମୁଁ ତୁମର ପ୍ରାର୍ଥନା ଶୁଣିବି ଓ ଅନ୍ୟପଟେ ଭକ୍ତ ଢାକୁଣ୍ଠି କିନ୍ତୁ ଅଳ୍ଲାଇ ଶୁଣୁ ହଁ ନାହିଁ । ହଜରତ ମସିହ ମନ୍ଦିର ଆ:ସ ଏହି ବିଷୟକୁ ବର୍ଣ୍ଣନା କରି କହୁଛନ୍ତି ଯେ:

ନମାଜରେ ଦୁଆ ଓ ଦରୁଦ୍ ରହିଛି । ଏହା ଆରବୀ ଭାଷାରେ ଅଛି । କିନ୍ତୁ ତୁମକୁ ନମାଜରେ ନିଜ ଭାଷାରେ ପ୍ରାର୍ଥନା କରିବା ପାଇଁ ମନା ନାହିଁ । ଖୁଦାଙ୍କର ହୁକୁମ୍ ଏହା କି ନମାଜ ହେଉଛି ତାହା ଯେଉଁଥରେ ବିନୟଭାବ ଓ ଆମ୍ବସମ୍ପଣ ଥିବ । ବିନୟଭାବ ସୃଷ୍ଟିକର, ହୃଦୟକୁ ନମ୍ର କର । ହୃଦୟ ଉଚ୍ଚରେ ଏ ଭୟ ରହୁ ଯେ ଅଲ୍ଲାହଙ୍କ ସମ୍ମରଣରେ ଛିଡ଼ା ହୋଇଛି ତା'ଠାରୁ ମାଗୁଅଛି । ଏହିପରି ଲୋକମାନଙ୍କ ପାପ ଦୂର ହୋଇଥାଏ । କହୁହୁ ଯେ ଏହିପରି ଲୋକଙ୍କ ପାପ ଦୂର ହୋଇଥାଏ ଯେଉଁମାନେ ବିନୟ ହୋଇଥାନ୍ତି । ସୁତରାଂ (ଅଲ୍ଲାହ ତାଲା) କହିଲେ ଇନ୍ଦ୍ରିୟ ହସନାତି ଯୁ ଜୁ ହିବନସ ସମେଆତ ଅର୍ଥାତ ପୂଣ୍ୟକର୍ମ ପାପକୁ ଦୂର କରିଦେଇଥାଏ । ଏଠାରେ ହସନାତର ଅର୍ଥ ହେଉଛି ନମାଜ, ଓ ତାହାକୁ ବିନୟ ହୋଇ ନିଜ ଭାଷାରେ ମାଗିବା ଦ୍ୱାରା ହାସଲ ହୋଇଥାଏ । ଅର୍ଥାତ ଯେଉଁ ବିନୟତା ସୃଷ୍ଟି ହୋଇଥାଏ, ତାହା ଦ୍ୱାରା ମଣିଷର ହୃଦୟ ତରଳ ଯାଇଥାଏ । ଏହା ନିଜ ଭାଷାରେ ମଣିଷ ମାଗିବା ଦ୍ୱାରା ହିଁ ହାସଲ ହୋଇଥାଏ । ବୁଝୁଥିବ ଯେ କଣ ମାଗୁଅଛି । ତେଣୁ କହିଲେ ଯେ ନିଜ ଭାଷାରେ ଦୁଆ କର । ପୁଣି ଆପଣ ଆସ କହୁଛନ୍ତି ଯେ ଅଲ୍ଲାହ ତାଲା ଯେଉଁ ଦୁଆ ଶିଖାଇଛନ୍ତି ସେହି ଦୁଆ ମଧ୍ୟ ବହୁତ ଜରୁରୀ ତେଣୁ ତାହା ପଡ଼ିବା ଉଚିତ । ସେଥି ମଧ୍ୟରୁ ଉତ୍ତମ ଦୁଆ ହେଉଛି ସୁରାଂ ଫାତିହା କାରଣ ତାହା ହେଉଛି ବ୍ୟାପକ ଦୁଆ । ସୁରାଂ ଫାତିହାରେ ଅଲ୍ଲାହ ତାଲା ଆମକୁ ଏକ ଦୁଆ ଶିଖାଇଛନ୍ତି ଇହଦିନସ ସିରାତଲ ମୁସତକିମ । ଏହାର ଅର୍ଥ ବହୁତ ବ୍ୟାପକ । ଏହାକୁ ସୃଷ୍ଟିକରି ଆପଣ ଆସ କହୁଛନ୍ତି ଯେ ଯେତେବେଳେ ଜମିଦାରକୁ ଜମିଦାରୀ କରିବାର ଶୈଳୀ ଆସିଯାଏ ସେତେବେଳେ ସେ ଜମିଦାରୀର ସିଧା ମାର୍ଗରେ ପହଂଚିଯାଇଥାଏ । ଅର୍ଥାତ ଯିଏ ଜମିଦାର ପ୍ରଥମତଃ ତାକୁ ଚାଷବାସ କରିବାର ଶୈଳୀ ଆସିଯାଇଥାଏ । ଜମିଦାରୀ କାର୍ଯ୍ୟକୁ ସମ୍ପାଦନ କରିବା ଶିଖିଯାଏ, ହଳ କରିବା ଆସିଯାଏ । ଶୟ୍ୟ ବୁଣିବା / ଲଗାଇବା ଆସିଯାଏ, କେତେବେଳେ ସାର ଲଗାଯିବ ତାହା ଜାଣିଯାଏ, କେତେବେଳେ ପାଣି ଦିଆ ହେବ, କେତେବେଳେ ସ୍ତ୍ରୀ (ଅଷ୍ଟଧ ସିଚଂନ) କରାଯାଏ ଇତ୍ୟାଦି କାର୍ଯ୍ୟ ସେ ଶିଖିଯାଏ । କହୁଛନ୍ତି କି ଏପରି ଅବସ୍ଥାରେ ସେ ସିଧାମାର୍ଗରେ ପହଂଚିଯାଇଥାଏ । ସେ ତା କ୍ଷେତ୍ରରେ ସିଧା ମାର୍ଗରେ, ଜମିଦାରର ସିଧାମାର୍ଗରେ । ଏହିପରି ତୁମେ ଖୁଦାଙ୍କୁ ସାକ୍ଷାତ କରିବାର ସିଧା ମାର୍ଗକୁ ଅନେକର କର ଓ ଦୁଆ କର ଯେ ହେ ଅଲ୍ଲାହଙ୍କ ମୁଁ ତୁମର ଜଣେ ପାପି ଉଚ୍ଚ ନିବେଦନ କରୁଛି ଯେ ମୋତେ ମାର୍ଗଦର୍ଶନ କରାଅ । ଛୋଟରୁ ଛୋଟ ଓ ବଡ଼ରୁ ବଡ଼ ସମସ୍ତ ଆବଶ୍ୟକତା ବିନା କୌଣସି ସଂଙ୍କୋଚରେ ଖୁଦାଙ୍କଠାରୁ ମାଗ କାରଣ ଅସଲ ପ୍ରଦାନକାରୀ ହେଉଛି ସେ । ସେ ହିଁ ଦେଇଥାଏ । ବହୁତ ପୁଣ୍ୟବାନ ହେଉଛି ଯେ ଯିଏ ବହୁତ ଦୁଆ କରିଥାଏ କାରଣ ଯଦି କୌଣସି ବହୁତ ବଡ଼ କଞ୍ଚୁସ ଲୋକର କବାଟ ପାଖରେ ଅର୍ଥାତ ଦ୍ୱାରଦେଶରେ ଯାଇ ଜଣେ ଭିକାରୀ ପ୍ରତ୍ୟେକ ଦିନ ଭିକ୍ଷା ମାଗେ, ତେବେ ପରିଶେଷରେ ଦିନେ ସେହି (କଞ୍ଚୁସ) ଲୋକଙ୍କୁ ଲଜ୍ଜା ଲାଗିବ । (ଫଳତଃ ସେ କିଛି ନା କିଛି ଦେଇଦେବ) ତେବେ ଯଦି ଜଣେ ଖୁଦାଙ୍କଠାରୁ ମାଗେ, ଏପରି ଖୁଦା ଯିଏ ଅତ୍ୟନ୍ତ ଦଯାକୁ ଅଚନ୍ତି, ଏପରି ଦଯାକୁ ଯାହାର ଦୃଷ୍ଟାନ୍ତ ନାହିଁ ସେଠାରୁ ସେ କାହିଁକି ପାଇବ ନାହିଁ । ସୁତରାଂ ମାଗିବାବାଲା କେବେ ନା କେବେ ନିଷ୍ଠିତ ରୂପେ ପାଇଥାଏ । ନମାଜର ଦ୍ୱିତୀୟ ନାମ ହେଉଛି ଦୁଆ ଯେପରି (ଅଲ୍ଲାହ ତାଲା) କହୁଛନ୍ତି ଉଦ୍‌ଦେଶ୍ୟ ଅସତ ଯିବଳକୁମ ଅର୍ଥାତ ତୁମେ ମତେ ଡାକ ମୁଁ ତୁମର ପ୍ରାର୍ଥନା ଶୁଣିବି । ପୁଣି ଅଲ୍ଲାହ ତାଲା କହୁଛନ୍ତି: ତୁମକୁ ସାଲକା ଇବାଦୀ ଅନ୍ତି ଫଳନ୍ତି କରିବୁନ୍ତି ଉଚିତ୍ ଦାତ୍ତତ୍ ଦାଇ ଇଜା ଦାଆନି । ଅର୍ଥାତ ଯେତେବେଳେ ମୋ ଉଚ୍ଚ ମୋତାରୁ ମାଗିଥାଏ, ସେତେବେଳେ ମୁଁ ତା ନିକରରେ ଥାଏ ମୁଁ ଡାକିବାବାଲା ପ୍ରାର୍ଥନାକୁ ଶୁଣିଥାଏ ଯେତେବେଳେ ସେ ଡାକିଥାଏ । ଆପଣ ଆସ କହୁଛନ୍ତି ଯେ କିଛି ଲୋକ ଏପରି ଅଛନ୍ତି ଯିଏ ଅଲ୍ଲାହଙ୍କ ଅନ୍ତିର ଉପରେ ସନ୍ଦେହ କରୁଛନ୍ତି । କିନ୍ତୁ ଅଲ୍ଲାହ ତାଲା କହୁଛନ୍ତି ଯେ ମୋ ଅନ୍ତିର ଲକ୍ଷଣ ହେଉଛି ଏହା କି ତୁମେ ମତେ ଡାକ, ମୁଁ ତୁମର ଡାକ ଶୁଣିବି, ତୁମର ଉତ୍ତର ଦେବି ଓ ତୁମକୁ ସ୍ଵରଣ କରିବି । ଯଦି ଏକଥା କୁହା ଯେ ଲୋକମାନେ ଜହନରେ ମେ ଆମେ ରହନ ଛାଇ କିମ୍ ମେ ଉତ୍ତର ଦେଇବାରେ । ଏଥାରେ ଆମଣ ଆସ

ହଜ୍ରତ୍
ଆମୀରୁଲ୍
ମୁମନିନ୍ଦଙ୍କ
ବୀର୍ଣ୍ଣ ରାଶୀ

“ଯଦି ତୁମେ ଚାହୁଁ ଅଛ କି ତୁମକୁ ରହକାଳ ଓ ପରକାଳରେ ସଫଳତା
ହାସଲ ହେଉ ଓ ଲୋକଙ୍କ ମନ ଉପରେ ବିଜୟ ପ୍ରାପ୍ତ ହେଉ ତେବେ
ପବିତ୍ରତା ଅବଳମ୍ବନ କର । ନିଜକୁ ସୁଧାର ଓ ଅନ୍ୟମାନଙ୍କୁ ନିଜର
ସୁଚରିତ୍ରର ନମ୍ବନା ଦେଖାଓ ତେବେ ନିଶ୍ଚିତ ରୂପେ ସଫଳ ହେବ”
(ଶ୍ରୀମଦ୍ଭଗବତ୍: ପଦ୍ମନାଭ ପଦ୍ମନାଭ ୨୦୧୩)

ତାଳିବେ ଦ୍ୱାରା: Sharafat Khan & Family

Jamat Ahmadiyya, Pankal (Odisha)

କହୁଛନ୍ତି ଦେଖ ତୁମେ ଗୋଟିଏ ସ୍ଥାନରେ ଛିଡ଼ା ହୋଇ ଏପରି ଜଣେ ବ୍ୟକ୍ତିଙ୍କୁ ଡାକୁଆଛ ଯିଏ ତୁମଠାରୁ ବହୁତ ଦୂରରେ ଅଛି । ପ୍ରଥମତଃ ଦୂରତା ରହିଛି ଦିତୀୟତଃ ତୁମ ନିଜ କାନରେ କିଛି ଦୂରି ଅଛି, କାନ ଚିକିଏ ଖରାପ ଅଛି ତେଣୁ ଶୁଣି ପାରୁନାହିଁ । ଯେଉଁ ବ୍ୟକ୍ତିଙ୍କୁ ତୁମେ ଦୂରରେ ରହି ଡାକୁଆଛ ସେ ତୁମ ଡାକକୁ ଶୁଣି ପାରୁନାହିଁ । ଯେଉଁ ବ୍ୟକ୍ତିଙ୍କୁ ତୁମେ ଦୂରରେ ରହି ଡାକୁଆଛ ସେ ତୁମ ଡାକକୁ ଶୁଣି ଯେବେ ଦୂରରୁ ତୁମର ଉତ୍ତର ଦେବ । ତେବେ ମଧ୍ୟ ତୁମ କାନରେ ଦୋଷା/ଦୂରି ରହିଛି ତେଣୁ ଦୂରରୁ ଶବ ଶୁଣି ପାରିବ ନାହିଁ । ସୁତରାଂ ସେ କହିଲେ ଯେ ଯେତେ ମାତ୍ରାରେ ତୁମ ମଧ୍ୟରେ ଥିବା ଦୂରତା, ପର୍ଦ୍ଦା ଓ ଆତ୍ମଆଳ ଦୂର ହୋଇ ଚାଲିବ (ସେତେମାତ୍ରାରେ) ତୁମେ ନିର୍ବିତ ରୂପେ ଶୁଣି ଚାଲିବ । ଅଲ୍ଲୁୟ ତାଳାଙ୍କ ନିକଟକୁ ଆସିବା ପାଇଁ ଯେତେ ଚେଷ୍ଟା କରିବ ତାହାଙ୍କ ଶବ ମଧ୍ୟ ଶୁଣିନେବ । ପୁଣି କହୁଛନ୍ତି ଯେ ଯେବେଠାରୁ ସଂସାରର ସୃଷ୍ଟି ହେଲାଣି, ଏକଥା ପ୍ରମାଣିତ ହୋଇ ସାରିଛି ଯେ ସେ (ଅର୍ଥାତ ଜିଶ୍ଵର) ନିଜ ବିଶେଷ ଭକ୍ତିଙ୍କ ସହିତ ବାର୍ତ୍ତାଲାପ କରିଥାଏ । ଯଦି ଏପରି ନ ହୋଇଥାନ୍ତା ତେବେ ଧୂରେ ଧୂରେ ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣରୂପେ ଏକଥା ଉଠିଯାଇଥାନ୍ତ କି ତାହାର (ଅର୍ଥାତ ଜିଶ୍ଵରଙ୍କ) ଅନ୍ତିତ୍ତ ଅଛି ମଧ୍ୟ । ସୁତରାଂ ଖୁଦାଙ୍କ ଅନ୍ତିତ୍ତର ପ୍ରମାଣର ସବୁଠାରୁ ସଠିକ ମାଧ୍ୟମ ହେଉଛି ଏହା କି ଆମେ ତାଙ୍କ ଶବକୁ ଶୁଣିନେବା ବା ଦେଖିନେବା ବା ବାର୍ତ୍ତାଲାପ କରିନେବା । ବା ଦେଖିନେବା ଅଥବା କଥା ହୋଇଯିବା । ସୁତରାଂ ଆଜିକାଲିର କଥା ହେବା ହିଁ ଦେଖିନେବା ସହିତ ସମାନ । ହିଁ ଯେ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ଖୁଦା ଓ ତାହାଙ୍କ ଭକ୍ତିଙ୍କ ମଧ୍ୟରେ କୌଣସି ପରଦା ରହିଛି ତେବେ ସେ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ଆମେ ଶୁଣିପାରିବା ନାହିଁ । ଯେତେବେଳେ ମାଝିରେ ଥିବା ପର୍ଦା ଉଠିଯିବ ସେତେବେଳେ ତାହାର ଆବାଜ ଶୁଣାଯିବ ।

(ମଲଧୂଜୀବି ଖଣ୍ଡ-୭, ପୃ-୨୨୭-୨୨୭)

ତେଣୁ ଏହି ମଝିରେ ଥିବା ପର୍ଦାକୁ ଉଠାଇବାର ଆବଶ୍ୟକତା ରହିଛି ଓ ଏହା ମଧ୍ୟ ଅଲ୍ଲୁୟତାଳାଙ୍କର ପ୍ରତିଶ୍ରୁତି ଯେ ଯିଏ ମୋ ଆତକୁ ଗମ୍ଭୀର ଭାବେ ଆଗ୍ରହ ଦେଖାଇ ଆସିବ, ମୋର ଅନ୍ତିତ୍ତର ବାସ୍ତବିକତାକୁ ବୁଝି ମୋ ଆତକୁ ବଢ଼ିବ, ମୁଁ ମଧ୍ୟ ତା ଆତକୁ ଆସିବ । ଏ କଥାକୁ ଆଁ ହଜରତ ସାହୀର ମଧ୍ୟ କହିଛନ୍ତି ଯେ ଅଲ୍ଲୁୟତାଳାଙ୍କର ଏ ନିର୍ଦ୍ଦେଶ ରହିଛି କି ଯଦି ଭକ୍ତ ମୋ ଆତକୁ ଗୋଟିଏ ପାଦ ଆସେ ତେବେ ମୁଁ ତା ଆତକୁ ଦୁଇପାଦ ଆସିଥାଏ । ଯଦି ଭକ୍ତ ମୋ ଆତକୁ ଚାଲିକରି ଆସେ ତେବେ ମୁଁ ତା ଆତକୁ ଦର୍ଶତ କରି ଯାଇଥାଏ । (ସହି ବୁଝାରା କିତାବୁଲ୍ ତୋହିଦ.....ହଦିସ୍ ପାତା ୩୪୩)

ତେଣୁ ଯଦି କିଛି ଦୋଷ ଓ ତୁଟି ରହିଛି ତେବେ ତାହା ଆମ ମଧ୍ୟରେ ହିଁ ରହିଛି । ସୁତରାଂ ଆମକୁ ଅଲ୍ଲୁଗତାଳାଙ୍କ ଆଉକୁ ଯିବାର ଆବଶ୍ୟକତା ରହିଛି । ତାହାଙ୍କ ମାର୍ଗ ଅନ୍ୟଥାରଙ୍କ କରିବା ଏବଂ ତାହାଙ୍କ ସହିତ ସାକ୍ଷାତ୍ କରିବା ପାଇଁ ମଧ୍ୟ ତାହାଙ୍କ ସାହାଯ୍ୟର ଆବଶ୍ୟକତା ରହିଛି । ଆମେ ଯେଉଁମାନେ ହଜରତ୍ ମସିହ୍ ମଉଦ୍ ଆଃସଙ୍କ ବନ୍ଧୁତ କରିବାର ଦାବି କରୁଆଛେ ଆମ ପାଇଁ ଏହା ଜରୁରୀ ଅଟେ ଯେ ଅଲ୍ଲୁଗତାଳାଙ୍କ ଆଉକୁ ଯିବା ପାଇଁ ଆମେ ସଫ୍ରେଶ୍ ଭାବେ ଚେଷ୍ଟା କରିବା । ହଜରତ୍ ମସିହ୍ ମଉଦ୍ ଆଃସଙ୍କର କେବଳ ଗୋଟିଏ କଥା ଉପରେ ପରିଚାଳିତ ହେବା ଯଥେଷ୍ଟ ନୁହେଁ ଯେମିତି ମହାଜିଦ୍ ନିର୍ମାଣ କର ଯଦ୍ୱାରା ଇସଲାମର ପରିଚୟ ହୋଇଯିବ, ବରଂ ଏଥୁପାଇଁ କାର୍ଯ୍ୟରେ ଚେଷ୍ଟା କରିବାର ମଧ୍ୟ ଆବଶ୍ୟକତା ରହିଛି ଏବଂ ତଡ଼ପହିତ ପୁଣି ଅଲ୍ଲୁଗତାଳାଙ୍କ ସାହାଯ୍ୟ ସହଯୋଗର ମଧ୍ୟ ଆବଶ୍ୟକତା ରହିଛି । ଯେତେବେଳେ ଚେଷ୍ଟା କରିବା ସହିତ ଅଲ୍ଲୁଗତାଳାଙ୍କର ସାହାଯ୍ୟ ଓ ସହଯୋଗ ମିଳିବ, ସେତେବେଳେ ଯାଇ ସଫଳତା ମିଳିବ । ସୁତରାଂ ଏକଥାକୁ ବର୍ଣ୍ଣନା କରି ହଜରତ୍ ମସିହ୍ ମଉଦ୍ ଆଃସ କହୁଛନ୍ତି ଯେ:-

ମନେରଖ ଯେ ବୟତ ସମୟରେ ତୋବା କରିବାରେ ଗୋଟିଏ ବରକତ୍ ସୁଷ୍ଠି
ହୋଇଥାଏ, ଯଦି ତାହା ସହିତ ଧର୍ମକୁ ସଂସାର ଉପରେ ଅଗ୍ରାଧୁକାର ରଖୁବାର ସର୍ତ୍ତ ଲଗାଇ
ଦିଆଯାଏ ତେବେ ଉନ୍ନତି ପରିଲକ୍ଷିତ ହୋଇଥାଏ । ବୟତ କରିନେଲି ବରକତ୍ ସୁଷ୍ଠି ହୋଇଗଲା ।
ତା ସହିତ ଏ ସର୍ତ୍ତ ରହିଛି ଯେ ଧର୍ମକୁ ସଂସାର ଉପରେ ଅଗ୍ରାଧୁକାର ଦେବି, ତା ପରେ ପୁଣି
ଉନ୍ନତି ମଧ୍ୟ ହୋଇଚାଲିବ, କିନ୍ତୁ ଏହାକୁ ଅଗ୍ରାଧୁକାର ଦେବା ତୁମ ଅଞ୍ଜିଆରରେ ନାହିଁ ତେଣୁ
ଏଠାରେ ଝାଶୁରିକ ସାହାଯ୍ୟ ସହଯୋଗର ଭାଷଣ ଆବଶ୍ୟକତା ରହିଛି । ସେଥୁପାଇଁ ଅଳ୍ଲାଙ୍ଗତାଲାଙ୍କ
ସାହାଯ୍ୟ ଦରକାର ଯେମିତି ଅଳ୍ଲାଙ୍ଗତାଲା କହୁଛନ୍ତି ଯେ ତୁଳନାଜିନୀ ଯାହାତୁ ଫିନା ଲନ୍ତରୁଦିନ୍ଦନହୁମା
ସୁବୁଲନି ଅର୍ଥାତ୍ ଯେଉଁ ଲୋକମାନେ ଆମ ମାର୍ଗରେ ଚେଷ୍ଟା କରିଥାନ୍ତି ଚେଷ୍ଟା କରିଥାନ୍ତି
ପରିଶେଷରେ ସେମାନେ ମାର୍ଗଦର୍ଶନ ଲଭିଥାନ୍ତି । ପୁଣି କହୁଛନ୍ତି ଯେ ଯେଉଁଭଳି ସେହି ଶସ୍ୟଟି
ବିନା କୌଣସି ଚେଷ୍ଟା ଓ ବିନା କୌଣସି ପାଣିଦେବା ଦ୍ୱାରା ବେବରକତ୍ ରହିଥାଏ ଅର୍ଥାତ୍
ଜଣେ କୃଷକ ମଞ୍ଜି ବୁଣିଥାଏ ବା କୌଣସି ଜଣେ ବ୍ୟକ୍ତି ଲଗାଇଥାଏ । ଯଦି ସେହି ମଞ୍ଜିଟିକୁ
(ଅଥବା ଚାରାଟିକୁ) ସଠିକ୍ ରୂପେ ପରିଶ୍ରମ କରି ଲାକନ ପାଳନ ନ କରାଯାଏ, ତାକୁ ପାଣି
ନଦିଆଯାଏ ତେବେ ତାହା ବେବରକତ୍ ରହିଥାଏ । ସେଥୁରେ ସଠିକ୍ ବରକତ୍ ହୋଇନଥାଏ ।
ତାହା ଠିକ୍ ଭାବେ ଉଠିନଥାଏ ବା ଯଦି ଉଠିଥାଏ ତାହାହେଲେ ବହୁତ ଦୁର୍ବଳ ହୋଇଥାଏ
ବରଂ ନିଜେ ତାହା ଶେଷ ହୋଇଯାଏ । ସେହିପରି ତୁମେମାନେ ମଧ୍ୟ ସେହି (ତୋବା) କରିବାର
ଶ୍ରୀମତୀ ମହିନି ମନେ ନ ମଜ୍ଜାଇବ ନେବେ ହେ ଖନ ଆମଳ ମାହାଯ୍ୟ କର ଲାଗିବା ନାହା

କଲାମଳ ରେମାନ ସମ୍ପଦବିଭାଗ ବାଣୀ

“ଜୟଲାମ୍ ହକିକି ମାରେପତ (ଅର୍ଥାତ୍ ଅଲ୍ଲାଖୁ ଚିହ୍ନିବାର ପ୍ରକୃତ ଜ୍ଞାନ) ପ୍ରଦାନ କରିଥାଏ ଯଦାରା ମନ୍ଦସ୍ୟର ପାପପୂର୍ଣ୍ଣ ଜୀବନର ମତ୍ୟ ଘଟିଥାଏ”

(ମଳପୁଜାର, ଖଣ୍ଡ-୪, ପୃ-୩୪୪)

ତାଳିକା ଦୁଆ: *Muhammad Naimul Haque & Family,*

Jamat Ahmadiyya, Pankal (Odisha)

ମଧ୍ୟ ଅଲ୍ଲୁଝଙ୍କର କୃପା ଅବତାର୍ଣ୍ଣ ହେବନାହିଁ । ପୁଣି କହୁଛନ୍ତି ଯେ ବିନା କୌଣସି ଆଶ୍ଵରିକ ସାହାୟ୍ୟରେ ପରିବର୍ତ୍ତନ ଅସମ୍ଭବ । ଏହା ହୋଇନପାରେ ଯେ ଅଲ୍ଲୁଝତାଳାଙ୍କ ସାହାୟ୍ୟ ବିନା କୌଣସି ପରିବର୍ତ୍ତନ ଆସିବ । ତେଣୁ ତାହାର ସାହାୟ୍ୟ ନେବାପାଇଁ ଓ ତା'ଠାରୁ କୃପା ମାଗିବା ପାଇଁ ନିଶ୍ଚିତ ରୂପେ ଦୁଆ କରିବାକୁ ପଡ଼ିବ । ପୁଣି କହୁଛନ୍ତି ଯେ ଗେର, ବଦମାସ, ବେଭିରାରି ଜତ୍ୟାଦି ଅପରାଧ୍ୟ ବ୍ୟକ୍ତି ବିଶେଷ ସବୁବେଳେ ଏପରି ରୁହୁଛି ନାହିଁ ବରଂ ବେଳେବେଳେ ତାଙ୍କୁ ନିଶ୍ଚିତ ରୂପେ ପଶ୍ଚାତାପ ହୋଇଥାଏ । ଏହି ଅବସ୍ଥା ପ୍ରତ୍ୟେକ ଖାରାପ କାର୍ଯ୍ୟ କରୁଥିବା ଲୋକମାନଙ୍କର ହୋଇଥାଏ । ଅଥରୁ ପ୍ରମାଣ ହେଉଛି ଯେ ମନୁଷ୍ୟ ମଧ୍ୟରେ ପୂଣ୍ୟ ଭାବନା ଜରୁର ରହିଛି, ତେଣୁ ଏହି ଖୁଆଲ ପାଇଁ ତାକୁ ଆଶ୍ଵରିକ ସାହାୟ୍ୟ ସହଯୋଗର ଅତ୍ୟନ୍ତ ଆବଶ୍ୟକତା ରହିଛି । ସେଥୁପାଇଁ ପାଂଚବେଳା ନମାଜରେ ସୁରଖ ପାତିହା ପଢ଼ିବା ପାଇଁ ନିର୍ଦ୍ଦେଶ ଦିଆଯାଇଛି ଯେଉଁଥରେ ଜୟାକା ନାବୁଦୁ ଏବଂ ପୁଣି ଜୟାକା ନଷ୍ଟଭଜନ, ଅର୍ଥାତ୍ ଆମେ ତୁମର ହିଁ ଉପାସନା କରୁଥାନ୍ତେ ତୁମଠାରୁ ହିଁ ସାହାୟ୍ୟ ଭିକ୍ଷା କରୁଥାନ୍ତେ ।

ଏଥରେ ଦୁଇଟି କଥା ପ୍ରତି ଜଙ୍ଗିତ କରାଯାଇଛି ଅର୍ଥାତ୍ ପ୍ରତ୍ୟେକ ପୂଣ୍ୟରେ ଶାରିରାକ ଅଙ୍ଗପ୍ରତ୍ୟଙ୍ଗର ଶକ୍ତି, ଯୋଜନା ଏବଂ ଚେଷ୍ଟାଦାରା କାମ ନିଅନ୍ତ୍ର ଅର୍ଥାତ୍ ପ୍ରତ୍ୟେକ ପୂଣ୍ୟ କାର୍ଯ୍ୟକୁ କରିବା ପାଇଁ ଅଲ୍ଲୁଝତାଳା ମନୁଷ୍ୟକୁ ଯେଉଁ ଶକ୍ତି ପ୍ରଦାନ କରିଛନ୍ତି, ଯେଉଁ ପ୍ରକାରର ଯୋଜନା ହୋଇପାରେ ଏବଂ ଯେଉଁ ପ୍ରକାର ଚେଷ୍ଟା କରାଯାଇପାରେ ତାହା କରିବାକୁ ହେବ । ଏହି ଜୀବନା ନାବୁଦୁ ଆତକୁ ରହିଛି ଅର୍ଥାତ୍ ଉପାସନା କରିବା ଆତକୁ କାରଣ ଯେଉଁ ବ୍ୟକ୍ତି କେବଳ ଦୁଆ କରିଥାଏ ଓ ଚେଷ୍ଟା କରିନଥାଏ ସେ ସଫଳ ହେବନାହିଁ । କେବଳ ଦୁଆ ଦ୍ୱାରା କାର୍ଯ୍ୟ ସାଧନ ହୁଏନାହିଁ, ତା ସହିତ ଚେଷ୍ଟା ମଧ୍ୟ କରିବାକୁ ହେବ । ଯେମିତି ଜଣେ କୃଷକ ମଞ୍ଜିଟିକୁ ବୁଣି ଯଦି ସେଥିପାଇଁ ଚେଷ୍ଟା ନକରେ ତେବେ ସେ କିମିତି ଫଳ ପାଇଁ ଆଶା ରଖୁବ । ଏହା ହେଉଛି ଅଲ୍ଲୁଝତାଳାଙ୍କର ସୁନ୍ଦର ଅର୍ଥାତ୍ କାର୍ଯ୍ୟଶୈଳୀ । ଯଦି ସେ ମଞ୍ଜିକୁ ବୁଣିଦେଇ ଦୁଆ କରିବ ତା ନିଶ୍ଚିତ ରୂପେ ସେଥିରୁ ବଂଚିତ ରହିବ । ଯଦି ତାଙ୍କୁ ପାଣି ଦେବନାହିଁ, ଖୁସା ଖୁସି ନ କରିବ, ଯଦି ତାର ଦେଖଭାଲ କରିବ ନାହିଁ ତେବେ ନିଶ୍ଚିତ ରୂପେ ମଣିଷ ସେଥିରୁ ବଂଚିତ ରହିବ । ଉତ୍ତାହରଣ ସ୍ଵରୂପ ଦୁଇଜଣ କୃଷକ ଅଛନ୍ତି । ସେଥି ମଧ୍ୟରୁ ଜଣେ ବହୁତ ପରିଶ୍ରମ କରୁଛି, ବିଲକୁ ପାଣି ବୁଝାଉଛି, ସେଥିରେ ଖୁସା ଖୁସି କରୁଛି ଓ ପରିଶ୍ରମ କରୁଛି ତେବେ ସେ ନିଶ୍ଚିତ ରୂପେ ସଫଳ ହେବ ଓ ଦିତୀୟ କୃଷକ ଜଣକ ପରିଶ୍ରମ କରନ୍ତାହିଁ ବା ଯଦି କରୁଛି ଅଛି କରୁଛି ତେବେ ସେ ସର୍ବଦା ଅଛି ଫଳ ପାଇଁ କମ ମିଳିବ । ଯଦାରା ସେ ବୋଧହୁଏ ସରକାରଙ୍କ ଖାରା ମଧ୍ୟ ଦେଇପାରିବନାହିଁ । ଫଳଟା ସେ ସର୍ବଦା ଦରିଦ୍ର ହୋଇ ରହିବ ସେହିପରି ଧର୍ମକାର୍ଯ୍ୟ ମଧ୍ୟ ରହିଛି । ସେଥିରେ ମୁନାଫିକ୍, ସେଥିରେ ନିକମା, ସେଥିରେ ପୁଣ୍ୟବାନ, ସେଥିରେ ସନ୍ତୁଷ୍ଟ, ସେଥିରେ ଖୁଲ୍ଲି ଏବଂ ସେଥିରେ ଗୋସ ହେଉଛନ୍ତି । ଲୋକମାନେ ଏକାପରି ନୁହୁନ୍ତି । ସେମାନଙ୍କ ମଧ୍ୟରେ ମୁନାଫିକ୍ମାନେ ମଧ୍ୟ ଜନ୍ମ ହେଉଛନ୍ତି, ନିକମା ଏବଂ କାମ କରନ୍ତାହରା ବ୍ୟକ୍ତିମାନେ ମଧ୍ୟ ଅଛନ୍ତି କିନ୍ତୁ ସେମାନଙ୍କ ମଧ୍ୟରେ ପୁଣ୍ୟବନ୍ତ ଲୋକମାନେ ବି ଅଛନ୍ତି ଯେଉଁମାନେ ଅବଦାଳ ଅର୍ଥାତ୍ ମୁନିରକ୍ଷି ହୋଇଯାଉଛନ୍ତି । କୁତୁର ହୋଇଯାଉଛନ୍ତି, ଗୋସ ହୋଇଯାଉଛନ୍ତି ଏବଂ ଖୁଦାତାଳାଙ୍କ ନିକଟରେ ସ୍ଥାନ ପାଉଛନ୍ତି । ଏହାର ବିପରୀତ କେତେକ ଲୋକ ୪୦ ବର୍ଷ ଲେଖାଏ ନମାଜ ପଢ଼ିବା ସହେ ମଧ୍ୟ ବର୍ତ୍ତମାନ ସେହି ପ୍ରଥମ ଦିନରେ ହିଁ ଅବସ୍ଥିତ । କୌଣସି ପ୍ରକାର ଉନ୍ନତି ନାହିଁ ଏବଂ କୌଣସି ପ୍ରକାର ପରିବର୍ତ୍ତନ ସେମାନଙ୍କ ମଧ୍ୟରେ ନାହିଁ । ୩୦ଦିନ ରୋଗୀ ରଖୁ ମଧ୍ୟ କିମ୍ବା ଲାଭ ପାଉନାହିଁଛି । ରମ୍ୟାନ ପରେ ପୁଣି ଯଥାପୂର୍ବ ତଥାପରଂ ର ଅବସ୍ଥାକୁ ଆସିଯାଉଛନ୍ତି ।

ବହୁତ ଲୋକ କହୁଛନ୍ତି ଯେ ଆମେ ବଡ଼ ମୁଢ଼ତକି ଓ ବହୁ ଦିନ ହେବ ନମାଜ ପାଠ କରୁଥାନ୍ତେ, କିନ୍ତୁ ଆମକୁ ଆଶ୍ଵରିକ ସାହାୟ୍ୟ ମିଳୁନାହିଁ । ମୁଢ଼ତକ ହେବାର ଦାବୀ ତ କରୁଛନ୍ତି ଓ ନମାଜ ପଢ଼ିବାର ଦାବୀ ତ କରୁଛନ୍ତି କିନ୍ତୁ ତା ସହିତ ଏକଥା ମଧ୍ୟ କହୁଛନ୍ତି ଯେ ଆମକୁ ଆଶ୍ଵରିକ ସାହାୟ୍ୟ ମିଳୁନାହିଁ । ଏହାର କାରଣ ହେଉଛି ଏହା କି ସେମାନେ ପୁଥାନୁସାରେ ବା କେବଳ ଅନୁସରଣ କରି ଉପାସନା କରୁଛନ୍ତି । କେବଳ ବାହ୍ୟ ଉପାସନା କରାଯାଉଛନ୍ତି । ସେଥିରେ ଉନ୍ନତି ଆଶିବାର କେବେ ଚିନ୍ତା କରୁନାହିଁଛି । ପାପ କଥା ଭାବନାହିଁଛି ଅର୍ଥାତ୍ ଏ ଚେଷ୍ଟା କରୁନାହିଁଛି । ସଜା ତୋଗା କରୁନାହିଁଛି । ସୁତାହରଣ ସେଥିରେ ପୁଥାନୁପାଦରେ ରହିଯାଉଛନ୍ତି । ଏତିକି ବ୍ୟକ୍ତି ପଶୁଠାରୁ ବି କମ ନୁହୁନ୍ତି, ମଣିଷ ଏବଂ ପଶୁ ମଧ୍ୟରେ କୌଣସି ପରିଦିନ ନାହିଁ । ଏହିଭାବି ନମାଜ ପଢ଼ିବାର ଦାବୀ ତା ନିଶ୍ଚିତ ହେବନାହିଁ । ଏହାର ବିପରୀତ କେତେକ ଲୋକ ୧୦ ବର୍ଷ ଲେଖାଏ ନମାଜ ପଢ଼ିବା ସହେ ମଧ୍ୟ ବର୍ତ୍ତମାନ ସେହି ପରିଦିନ ବ୍ୟକ୍ତିମାନଙ୍କ ମଧ୍ୟରେ ଅଛନ୍ତି ଏବଂ ସେଥିରେ ବ୍ୟକ୍ତିମାନଙ୍କ ମଧ୍ୟରେ ଅଛନ୍ତି । ଏହାର ବିପରୀତ କେତେକ ଲୋକ ୧୦ ବର୍ଷ ଲେଖାଏ ନମାଜ ପଢ଼ିବା ସହେ ମଧ୍ୟ ବର୍ତ୍ତମାନ ସେହି ପରିଦିନ ବ୍ୟକ୍ତିମାନଙ୍କ ମଧ୍ୟରେ ଅଛନ୍ତି । ଏହାର ବିପରୀତ କେତେକ ଲୋକ ୧୦ ବର୍ଷ ଲେଖାଏ ନମାଜ ପଢ଼ିବା ସହେ ମଧ୍ୟ ବର୍ତ୍ତମାନ ସେହି ପରିଦିନ ବ୍ୟକ୍ତିମାନଙ୍କ ମଧ୍ୟରେ ଅଛନ୍ତି । ଏହାର ବିପରୀତ କେତେକ ଲୋକ ୧୦ ବର୍ଷ ଲେଖାଏ ନମାଜ ପଢ଼ିବା ସହେ ମଧ୍ୟ ବର୍ତ୍ତମାନ ସେହି ପରିଦିନ ବ୍ୟକ୍ତିମାନଙ୍କ ମଧ୍ୟରେ ଅଛନ୍ତି ।

ଉଚିତ । ତେଣୁ ପ୍ରଥା ମୁତାବକ ନମାଜ

ସୁତରା° ତୁମେମାନେ ଏପରି
ହୋଇଯାଉ ଯେ ଖୁଦାତାଳାଙ୍କ ଜଛା ତୁମର
ଜଛା ହୋଇଯାଉ ଓ ତାହାର ଖୁସିରେ ତୁମର
ଖୁସି ହେଉ । ନିଜର କିଛି ମଧ୍ୟ ନରହୁ । ସବୁକିଛି
ତା'ର ହୋଇଯାଉ । ସଫାଇର ଅର୍ଥ ହେଉଛି
ଏହା କି ହୃଦୟ ଭିତରୁ ଖୁଦାତାଳାଙ୍କ କାର୍ଯ୍ୟ ଓ
ବିଶ୍ୱାସର ବିରୋଧକୁ ଉଠାଇ ଦିଆଯାଉ ।
ଖୁଦାତାଳା ସେପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ କାହାକୁ ସାହାଯ୍ୟ
କରିନଥାନ୍ତି ଯେପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ସେ ନିଜେ ଦେଖୁ ନ
ନିଏ ଯେ ତା'ର ଜଛା ମୋର ଜଛା ଓ ତା'ର
ମଞ୍ଜ ମୋ ମଞ୍ଜରେ ଲୀନ ନହୋଇଯାଇଛି ।

ପୁଣି କହୁଛନ୍ତି ଯେ ବହୁତ ବଡ଼ ଜମାତକୁ ଦେଖୁ କେବେ ଖୁସି ହୋଇନିଯାଓ । ଏବେ ଯଦି ସେ ସମୟରେ ଯେତେବେଳେ ଆପଣ ଆସ ଏକଥା କହୁଥିଲେ ଅହେମଦାମାନଙ୍କର ସଂଖ୍ୟା ୪ ଲକ୍ଷ ବୋଲି କୁହାଯାଉଥିଲା, ୪ ଲକ୍ଷ ବା ତା'ଠାରୁ ମଧ୍ୟ ଅଧିକ ଥିବ କିନ୍ତୁ ବାସ୍ତବିକ ଜମାତର ଅର୍ଥ ଏହା ନୁହେଁ ଯେ ହାତ ଉପରେ ହାତକୁ ରଖୁ କେବଳ ବୟତ କରିନେବା ବରଂ ଜମାତ ସେତେବେଳେ ବାସ୍ତବିକ ରୂପେ ଜମାତ ବୋଲି ବୋଲାଇବ, ଯେତେବେଳେ ବୟତର ବାସ୍ତବିକତା ଉପରେ ପରିଚାଳିତ ହେବ । ସଠିକ୍ ରୂପେ ସେମାନଙ୍କ ମଧ୍ୟରେ ଏହାଙ୍କ ପବିତ୍ର ପରିବର୍ତ୍ତନ ସୃଷ୍ଟି ହୋଇଯିବ ଓ ସେମାନଙ୍କ ଜୀବନ ପାପରୁ ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ରୂପେ ମୁକ୍ତ ହୋଇଯିବ । ମନର ଅଭିଳାଶା ଏବଂ ସଇତାନର ଆୟତରୁ ବାହାରି ଖୁଦାତାଲାଙ୍କ ଜଛାରେ ଲୀନ ହୋଇଯିବ । ଅଲ୍ଲାଇଙ୍କ ହକ୍ ଏବଂ ପ୍ରାଣାଜଗତର ହକ୍କୁ ଉନ୍ନତ ହୃଦୟରେ ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ରୂପେ ପ୍ରଦାନ କରିବ । ଧର୍ମପାଇଁ ଓ ଧର୍ମର ପ୍ରସାର ପ୍ରଚାର ପାଇଁ ତାଙ୍କ ମଧ୍ୟରେ ଏକ ଉକ୍ତଶ୍ଵା ସୃଷ୍ଟି ହୋଇଯିବ । ନିଜର ଜଛା, ଅଭିଳାଶା ଓ କାମନାକୁ ଧୂଂସ କରି ଖୁଦାତାଲାଙ୍କର ହୋଇଯିବ । ଖୁଦାତାଲା କହୁଛନ୍ତି ଯେ ତୁମେ ପଥଭ୍ରଷ୍ଟ, କିନ୍ତୁ ଯାହାକୁ ମୁଁ ସତ୍ପଥ ଦେଖାଇବି । ତୁମେ ସମସ୍ତେ ହେଉଛ ଅକ୍ଷ କିନ୍ତୁ ଯାହାକୁ ମୁଁ ଜୈୟାତି ପ୍ରଦାନ କରିବି । ତୁମେ ସମସ୍ତେ ହେଉଛ ମୁତ କିନ୍ତୁ ସେ ହେଉଛି ଜୀବିତ, ଯାହାକୁ ମୁଁ ଆଧ୍ୟାତ୍ମିକ ଜୀବନର ସର୍ବତ ପିଆଇବି । ମନୁଷ୍ୟକୁ ଖୁଦାତାଲାଙ୍କ ସତ୍ତାରି (ଅର୍ଥାତ୍ ଦୋଷ ଦୂର୍ବଳତାକୁ ଡାଙ୍କି ଦେବାର ବିଶେଷ ଗୁଣ) ଡାଙ୍କି ରଖୁଥାଏ ନଚେତ୍ ଯଦି ଲୋକମାନଙ୍କ ଭିତରର ଅବସ୍ଥା ଓ ଅନ୍ତରେ ଅବସ୍ଥା ସଂସାର ସମ୍ମନକୁ ଅଣାଯାଏ ତେବେ ସମ୍ବନ୍ଧରେ କେତେକ ଲୋକ ଆଉକେତେକ ଲୋକମାନଙ୍କ ନିକଟକୁ ଯିବାପାଇଁ ମଧ୍ୟ ପସନ୍ଦ କରିବେ ନାହିଁ । ଏହା ତ ଅଲ୍ଲାଇତାଲାଙ୍କ ସତ୍ତାରି ଯେ ସେ ଆମର ଦୋଷ ଦୂର୍ବଳତାକୁ ଘୋଡ଼ାଇ ଦେଇଛି । ଯଦି ଆମର ଦୋଷ ଦୂର୍ବଳତା ପରିପୁକାଶ ହୋଇଯିବ ଓ ଅନ୍ୟଙ୍କଠାରେ ପୁକାଶ ହେବା ଆରମ୍ଭ ହୋଇଯିବ ତେବେ ବୋଧହୁସ କିଛି ଲୋକ ଅନ୍ୟ ଲୋକମାନଙ୍କ ନିକଟକୁ ମଧ୍ୟ ଯିବେନାହିଁ । କହୁଛନ୍ତି ଖୁଦାତାଲା ହେଉଛନ୍ତି ବହୁତ ବଡ଼ ସତ୍ତାର (ଅର୍ଥାତ୍ ଅନ୍ୟମାନଙ୍କ ଦୋଷ ଦୂର୍ବଳତାକୁ ଡାଙ୍କି ରଖୁବା ବାଲା) ସେ

ଲୋକମାନଙ୍କର ଦୋଷ ଦୂର୍ବଳତାକୁ ସମସ୍ତଙ୍କୁ
ବତାଇନଥାଏ । ତେଣୁ ମଣିଷକୁ ଏହା
ଆବଶ୍ୟକ ଯେ ସେ ପଣ୍ୟ ଅର୍ଜନ କରିବା ପାଇଁ
ଚେଷ୍ଟା କରୁ ଓ ସବୁବେଳେ ଦୁଆ କରିଚାଲୁ ।
ନିଶ୍ଚିତ ରୂପେ ଏକଥା ଜାଣିନିଅ ଯେ ଜମାତର
ଲୋକମାନଙ୍କ ମଧ୍ୟରେ ଓ ଅନ୍ୟ ସମ୍ପ୍ରଦାୟର
ଲୋକମାନଙ୍କ ମଧ୍ୟରେ ଯଦି କୌଣସି ପ୍ରଭେଦ
ନାହିଁ ତେବେ ପୁଣି ଖୁଦା କାହାର ବନ୍ଧୁବାନ୍ଧବ
ତ ନୁହଁନ୍ତି । ଆମେ ଅହେମଦା ହେଲେ, ବୟତ
କଲେ, ଯଦି ଆମମାନଙ୍କ ମଧ୍ୟରେ ଏବଂ
ଅନ୍ୟମାନଙ୍କ ମଧ୍ୟରେ କୌଣସି ପ୍ରଭେଦ ନାହିଁ
ତେବେ ପୁଣି ଖୁଦା କାହାର ବନ୍ଧୁ ନୁହଁନ୍ତି । କ’ଣ
କାରଣ ରହିଛି ଯେ ସେମାନଙ୍କୁ ସମ୍ମାନ ଦେବେ
ଓ ସବୁ ପ୍ରକାରର ସ୍ଵରକ୍ଷା ମଧ୍ୟରେ ରଖିବେ ।
ଯଦି କୌଣସି ପ୍ରଭେଦ ନାହିଁ ତେବେ ଆତେ
ତ ଖୁଦାତାଳାଙ୍କର କୌଣସି ବନ୍ଧୁ ନୁହଁ ଯେ
ସେ ନିଶ୍ଚିତ ରୂପେ ଆମକୁ ସମ୍ମାନ ଦେବ ଓ
ସେମାନଙ୍କୁ ଅସମ୍ମାନ କରିବ ଓ ଦଣ୍ଡ ଦେବ ।
ପୁଣି କହୁଛନ୍ତି ଯେ:- ଜନ୍ମମା ଯତକବ୍ବଲୁଲୁଛୁ
ମିନଲ ମୁଢ଼ତକିନ । ଅର୍ଥାତ୍ ମୁଢ଼ତକି ହେଉଛି
ସେ ବ୍ୟକ୍ତି ଯିଏ ଖୁଦାତାଳାଙ୍କର ଭୟ ରଖୁ
ଏପରି କଥାକୁ ପରିତ୍ୟାଗ କରିଥାଏ ଯାହା
ଜଣ୍ମରଙ୍କ ଜଙ୍ଗ ବିରୁଦ୍ଧ ଥିଲେ । ମନ ଓ ମନର
ଅଭିନାଶକୁ ଏବଂ ଏ ସାଂସାରିକ ପାର୍ଥ୍ବ
ବିଷ୍ଣୁଗୁଡ଼ିକୁ ସେ ଅଳ୍ପାତାଳାର ମୁକାବିଲାରେ
ତୁଳ୍ଳ ମଣିଥାଏ । ଜମାନ ମୁକାବିଲା କରିବା
ସମୟରେ ଜଣାପଡ଼ିଥାଏ । କିଛି ଲୋକ ଏପରି
ଅଛନ୍ତି ଯେଉଁମାନେ ଗୋଟିଏ କାନରେ
ଶୁଣିଥାନ୍ତି ଓ ଅନ୍ୟ କାନଟିରେ ବାହାର
କରିଦେଇଥାନ୍ତି, ସେମାନେ ଏହି କଥାଗୁଡ଼ିକୁ
ମନ ଭିତରେ ହେଜନ୍ତି ନାହିଁ । ଯେତେ ଜଙ୍ଗ
ସେମାନଙ୍କୁ ଉପଦେଶ ଦିଆ କିନ୍ତୁ ତାଙ୍କ ଉପରେ
କୌଣସି ପ୍ରଭାବ ପଡ଼େନାହିଁ । ମନେରେ ଯେ
ଖୁଦାତାଳା ହେଉଛନ୍ତି ସର୍ବ ଶକ୍ତିମାନ ।
ଯେପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ବହୁଲଭାବେ ଓ ବାରମ୍ବାର ବ୍ୟାକୁଳ
ହୋଇ ଦୁଆ ନ କରାଯାଇଛି ସେପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ସେ
ପରବାୟ କରିନଥାଏ । ଦେଖ ଯଦି କାହାର
ସ୍ତ୍ରୀ ବା ପିଲା ବେମାର ପଡ଼ିଥାଏ ବା କାହାକୁ
ଭୀଷଣ ଦୁଃଖ ପହଞ୍ଚିଥାଏ ସେତେବେଳେ
ସେହି ସବୁ ଅସୁରିଧା ଯୋଗୁ ସେ କିପରି
ବ୍ୟାକୁଳ ହୋଇପାରେ । ସୁତରାଂ ଦୁଆ
କରିବାରେ ମଧ୍ୟ ଯେପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ପ୍ରକୃତ ବ୍ୟାକୁଳତା
ଭୀଷଣ ଉକ୍ତଶ୍ଵା ସୃଷ୍ଟି ନହେଉଛି ସେପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ
ତାହା ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ରୂପେ ପ୍ରଭାବହୀନ ଓ ବେକାର
କାର୍ଯ୍ୟ ଥିଲେ । ଦୁଆ ଗ୍ରହଣୀୟ ହେବାପାଇଁ
ବ୍ୟାକୁଳତା ହେଉଛି ସର୍ତ୍ତ । ଯେମିତି କି
ଅଳ୍ପାତାଳା କହୁଛନ୍ତି:- ଅମ ମେ ଯୁଜିବୁଲ
ମୁଜତରା ଜଙ୍ଗ ଦାହୁ ଓ ଯକଣିପୁସ ସୁଆ
(ମଲପୁଜାତ, ଖଣ୍ଡ-୧୦, ପୃଷ୍ଠା-୧୩୭-
୧୩୮)

ଅର୍ଥାତ୍ କିଏ ଜଣେ ବିବଶର ଦୁଆକୁ
ଶୁଣିଥାଏ ଯେତେବେଳେ ସେ ଖୁଦାଙ୍କ ଠାର
ଦୁଆ କରିଥାଏ । ସେହି ଖୁଦା ତା'ର ଦୁଃଖକୁ
ଦର କରିଥାନ୍ତି ।

ପୁଣି ଆପଣ ଆସ କହୁଛନ୍ତି ଯେ
 ଯେତେବେଳେ ନିଜର ଇସ୍ତାହ୍ କରୁଛି
 ସେତେବେଳେ ନିଜ ପରିବାର
 ଲୋକମାନଙ୍କର ମଧ୍ୟ ଇସ୍ତାହ୍ କରିବା ପାଇଁ

ଚେଷ୍ଟା କର । ସ୍ବା ପିଲାମାନଙ୍କର ମଧ୍ୟ ଜୟଳାହ
କରିବା ତୁମର କର୍ତ୍ତବ୍ୟ । ସେ କହୁଛନ୍ତି
“ଶୁଦ୍ଧାତାଳାଙ୍କ ସାହାଯ୍ୟ ସହଯୋଗ ସେହି
ଲୋକମାନଙ୍କୁ ମିଳିଆଏ ଯେଉଁମାନେ ସର୍ବଦା
ପୂଣ୍ୟ ମାର୍ଗରେ ଆଗକୁ ପାଦ ଥାପିଆନ୍ତି ।
ଗୋଟିଏ ସ୍ଥାନରେ ରହିଯାଇନଥାନ୍ତି ଏବଂ
ଏହିମାନେ ହିଁ ପରିଶେଷରେ ସଫଳ
ହୋଇଥାନ୍ତି । କିଛି ଲୋକମାନଙ୍କୁ ଆମେ
ଦେଖୁଥାଉ ଯେ ସେମାନଙ୍କ ମଧ୍ୟରେ ବହୁତ
ସତକ, ଉସ୍ତାହ ଓ ଆବେଗ ରହିଥାଏ କିନ୍ତୁ
ଆଗକୁ ଯାଇ ସମ୍ମୂର୍ଖ ରୂପେ ସେମାନେ
ରହିଯାଇଥାନ୍ତି, ଫଳତଃ ସେମାନଙ୍କର ପରିଶାମ
ଉତ୍ତମ ହୋଇ ନଥାଏ । ଅଲ୍ଲାହତାଲା ପବିତ୍ର
କୋରାନ୍‌ରେ ଏ ଦୁଆ ଶିଖାଇଛନ୍ତି ଯେ
ଅସ୍ତିତ୍ବ ଲି ଫି ଜୁରରିଯତି (ଅଲ୍
ଅହ୍କା/ଫ୍: ୧୭) ଅର୍ଥାତ୍ ମୋ ସ୍ବା
ପିଲାମାନଙ୍କର ମଧ୍ୟ ଜୟଳାହ କରନ୍ତୁ । ନିଜ
ଅବସ୍ଥାର ପରିବର୍ତ୍ତନ ଓ ଦୁଆ ସହିତ ନିଜର
ସନ୍ତାନ ଓ ସ୍ବାଙ୍କ ପାଇଁ ମଧ୍ୟ ଦୁଆ କରି ଚାଲିବା
ଉଚିତ୍ କାରଣ ଅଧିକାଂଶ ଫିତନା (ବିଦ୍ରୋହ)
ସନ୍ତାନମାନଙ୍କ ଯୋଗୁ ମଣିଷ ଉପରେ ଆସି
ପଡ଼ିଥାଏ ଏବଂ ଅଧିକାଂଶ ସ୍ବା ଯୋଗୁ ମଧ୍ୟ ।
ଦେଖନ୍ତୁ ପ୍ରଥମ ଫିତନା ହଜରତ୍ ଆଦମଙ୍କ
ଉପରେ ତାଙ୍କ ସ୍ବା ଙ୍କ ଯୋଗୁ ହିଁ ଆସିଥିଲେ ।
ହଜରତ୍ ମୁସା ଆସଙ୍କ ମୁକାବିଲାରେ ବଲମର
ଜମାନକୁ ଯେଉଁଭାଲି ଯବତ୍ କରାଗଲା
ଅସଲରେ ତାହାର କାରଣ ତୋଗାତରୁ ଏହା
ମଧ୍ୟ ଜଣାପଡ଼ୁଛି ଯେ ବଲମର ସ୍ବା କୁ ସେହି
ସମ୍ବାଦ ଜଣକ କିଛି ଗହଣାଗାଣ୍ଟି ଦେଖାଇ
ଲୋଭ ଦେଖାଇଥିଲା । ତେଣୁ ସେହି ମହିଳା
ବଲମନ୍ତିକୁ ହଜରତ୍ ମୁସା ଆସଙ୍କ ଉପରେ
ବଦ୍ୟାଆ (ଅଭିଶାପ ପକାଇବା) ନିମନ୍ତେ
ଉସୁକାଇଥିଲା । ସୁତରାଂ ଏମାନଙ୍କ ଯୋଗୁ ମଧ୍ୟ
ଅଧିକାଂଶ ସମୟ ମନୁଷ୍ୟ ଉପରେ ବିପତ୍ତି
ପଡ଼ିଥାଏ । ତେଣୁ ଏମାନଙ୍କର ଜୟଳାହ କରିବା
ପ୍ରତି ମଧ୍ୟ ସମ୍ମୂର୍ଖ ରୂପେ ଧାନ ଦେବା ଉଚିତ୍ ଓ
ସେମାନଙ୍କ ପାଇଁ ଦୁଆ ଅନବରତ କରି ଚାଲିବା
ଉଚିତ୍” । (ମଲପୁଜାତ, ଖଣ୍ଡ-୧୦, ପୃଷ୍ଠା-
୧୩୯)

ଅଳ୍ପାତାଳା ଆମକୁ ଶକ୍ତି ପ୍ରଦାନ
କରନ୍ତୁ ଯେ ଆମେ ଆମ ଅବସ୍ଥାରେ ପବିତ୍ର
ପରିବର୍ତ୍ତନ କରିବାବାଲା ହେଉ । ନିଜ ନମାଜ
ଗୁଡ଼ିକୁ ସ୍ଥାପନ କରି ପୂଣି ସେଗୁଡ଼ିକୁ ଉଚ୍ଛତମ
ପ୍ରତି ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ନେଇଯାଉ । ନିଜ ଧନକୁ ମଧ୍ୟ
ପବିତ୍ର କରିବାବାଲା ହେଉ । ନିଜ ଚରିତ୍ରକୁ
ଉତ୍ତମ କରିବା ବାଲା ହେଉ । ପୁଣ୍ୟ କାର୍ଯ୍ୟକୁ
କରିବା ବାଲା ଓ ଏହାକୁ ପ୍ରଚାର ପ୍ରସାର କରିବା
ବାଲା ହେଉ । ଖରାପ କାର୍ଯ୍ୟରୁ ରହିତ ହୋଇ
ସେହି ଖରାପ କାର୍ଯ୍ୟ ଗୁଡ଼ିକରୁ ନିଜ ପରପିଡ଼ିକୁ
ମଧ୍ୟ ରୋକିବା ବାଲା ହେଉ ଏବଂ ପୂଣି ନିଜ
ପରିବେଶକୁ ମଧ୍ୟ ସେହି କୁର୍କର୍ମରୁ
ରୋକିବାବାଲା ହେଉ । ମସଜିଦର ନିର୍ମାଣ
ସହିତ ଲୟାମ୍ବର ବାଷ୍ପବିକ ବାର୍ତ୍ତା ଏହି
ଦେଶର ପ୍ରତ୍ୟେକ ସହର ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ପହଞ୍ଚାଇବା
ବାଲା ହେଉ ଏବଂ ସେମାନଙ୍କୁ ଏକ ଓ
ଅନ୍ତିମ ଜଣ୍ମରଙ୍କ ଉପାସନାକାରୀ ବନାଇବା
ବାଲା ହେଉ । ଏହା ସେତେବେଳେ
ହୋଇପାରିବ ଯେତେବେଳେ ଆମେ ନିଜ

ଭିତରେ ଏକ ବୃହତ୍ ପରିବର୍ତ୍ତନ ସୃଷ୍ଟି କରିବା ।
ଆଲ୍ଲାଇତାଳା ଆମକୁ ଏହାର ଶକ୍ତି ପ୍ରଦାନ
କରନ୍ତି ।

ଏବେ ଏହି ମସଜିଦର କିଛି
ବିବରଣୀ ମଧ୍ୟ ଏଠାରେ ବର୍ଣ୍ଣନା କରିଦେଉଛି ।
ଏଠାରେ ଏହି ସ୍ଥାନର ନାମକୁ ଆମେ
'ମେହଦାଆବାଦ' ରଖୁଛୁ । ଏହି ଗ୍ରାମର ନାମ
ହେଉଛି ନାହେ, ଯେଉଁଠି ଏହି ମସଜିଦ ଏବେ
ନିର୍ମାଣ କରାଯାଇଛି । ଏଠାରେ ସ୍ଥାନୀୟ ଜମାତ
ବହୁତ କମ ଅଛନ୍ତି । ଏହି ସ୍ଥାନଟି ଏକ ଝଷଜମି
ଥିଲା ତାହା ୧୯୮୯ ମସିହାରେ
କିଶ୍ମାୟାଇଥିଲା । ଏଥରେ ଏବେ କିଛି ଭାଗ
ଝଷ କରାଯାଉଛି ଯାହାକୁ ଜମାତ ଠିକାରେ
ଦେଇଛି । ଏଠାରେ ଯେତେବେଳେ ପ୍ରଥମେ
ଯାଗା ନିଆୟାଇଥିଲା ସେତେବେଳେ ଗୋଟିଏ
ଫାର୍ମ ହାଉସ ମଧ୍ୟ ଥିଲା ଓ ଗୋଟିଏ ବିଲତିଂ
ମଧ୍ୟ ଥିଲା । ସେହି ବିଲତିଂକୁ ମିଶନ ହାଉସ
ରୂପେ ବ୍ୟବହାର କରିବା ପାଇଁ ଅନୁମତି ମଧ୍ୟ
ମିଳିଗଲା । ପୁଣି ସେଥିରେ ଯେଉଁ ବଡ଼ ହୁଲ
ଥିଲା ତାକୁ ମସଜିଦ ବନାଇବା ପାଇଁ ଅନୁମତି
ମଧ୍ୟ ମିଳିଗଲା ଏବଂ ଡ୍ରାଙ୍କାରେ ଅମଲ ଜରିଆରେ
ଏହି ସମସ୍ତ କାର୍ଯ୍ୟ ସମ୍ପାଦନ କରାଯାଇଛି ।
ଏହା ୨ ମହିଳା ବିଶିଷ୍ଟ ଅଙ୍ଗାଳିକା । ଏଥରେ
ଗୋଟିଏ ମୁରବୀ ହାଉସ ମଧ୍ୟ ଅଛି ଯାହା ପୂର୍ବରୁ
ନିର୍ମାଣ ହୋଇଥିଲା । ପୁଣି ୨୦୧୦ ମସିହାରେ
କାଉନ୍‌ସିଲ ଏଠିକାର ଫାର୍ମ ନିମନ୍ତେ ଥିବା
ଯାଗାର ଗୋଟିଏ ଅଂଶକୁ ଆବାସପ୍ଲାନୀ ରୂପେ
ଅନୁମତି ଦେଇଦେଇଛି । ତେଣୁ ଏଠାରେ
୧୨ ଟି ପ୍ଲଟ୍ ଘରପାଇଁ ବନାଇଯାଇଛି ଏବଂ
ନିଯମିତ ମସଜିଦ, ନିର୍ମାଣ କରିବା ପାଇଁ ମଧ୍ୟ
ଅନୁମତି ମିଳିଗଲା । ୧୨ ଗୋଟି ପ୍ଲଟ୍ ମଧ୍ୟରୁ
ଦୁଇଟି ପ୍ଲଟ୍କୁ ଜମାତ, ନିଜ ପାଇଁ ରଖୁଛି ଓ
ବାକି ପ୍ଲଟ୍ ଗୁଡ଼ିକୁ ଲୋକମାନଙ୍କୁ ବିକ୍ରି
କରିଦେଇଛି । ଏହାଦ୍ୱାରା ଯେଉଁ ଅର୍ଥ ମିଳିଗଲା
ତାହା ଅଧିକ ଅର୍ଥ ଥିଲା । ସେ ଯାହାହେଉ
ଛଅ ସାତ ବର୍ଷ ପୂର୍ବେ ବରଂ ଆଠ ବର୍ଷ ପୂର୍ବେ
ଏହାର ମୂଳଦ୍ୱାରା ମୁଁ ରଖିଥିଲି । ଏବେ ଏହି
ମସଜିଦଟି ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ନିର୍ମାଣ ହୋଇସାରିଛି ଓ ଏହି
ମସଜିଦଟି ଦୁଇ ମହିଳା ବିଶିଷ୍ଟ । ମସଜିଦର
ଛାତର କ୍ଷେତ୍ରଫଳ ହେଉଛି ୩୫୦
ଷ୍ଟୋରମିଟର । ଏଥରେ ୨୦୦ ଜଣ ନମାଜ
ପଢ଼ିପାରିବେ । ମସଜିଦର ଉପର ଭାଗଟି
ପୁରୁଷମାନଙ୍କ ପାଇଁ ଓ ତଳ ଭାଗଟି
ମହିଳାମାନଙ୍କ ପାଇଁ ଚିଆରି କରାଯାଇଛି । ଡିଜ୍ଲୁ
ଏବଂ ଗାଧୁଆଘର ଜତ୍ୟାଦିର ସୁରିଧା ରହିଛି ।
ପାଖାପାଖୁ ୫ ଲକ୍ଷ ଟୋକାର ଯୁଗେ
ବିନିବୟରେ ଏହାର ନିର୍ମାଣ ହୋଇଥିଲା ।
ସେଥି ମଧ୍ୟରୁ ୨ ଲକ୍ଷ ଯୁଗେରୁ କିଛି ଅଧିକା
ଏଠିକାର ସ୍ଥାନୀୟ ସଦସ୍ୟମାନେ ଚାନ୍ଦା
ଆକାରରେ ଦେଇଛନ୍ତି ଓ ବଳକା ଅର୍ଥକୁ
ମସଜିଦ, ଈମରେ ଥିବା ଅର୍ଥରୁ ଖର୍ଚ୍ଚ
କରାଯାଇଛି । ଅଲ୍ଲାତାଳା ଏହି ସମସ୍ତ ଉସ୍ତାନୀ
କୁର୍ବାନୀ କରିଥିବା ଲୋକମାନଙ୍କ ଧନ ଓ
ଜନରେ ବରକତ, ପ୍ରଦାନ କରନ୍ତୁ ଓ ଏହି
ମସଜିଦଟି ନିର୍ମାଣ ହେବା ପରେ ଏଥରେ
ଉପାସନା କରିବାର ହକ୍କୁ ପୂର୍ବାପେକ୍ଷା ଅଧିକା
ପ୍ରଦାନକାରା ହୁଅନ୍ତୁ ।

ગૃહા- ૧૭ ર અબશીષાંગ.....

હજુર અનુભૂતિ શુદ્ધાઙ્કર કાર્યા | તેણું આપણ બાર્તાકું પહુંચાડ ચાલન્નું।

હજુર અનુભૂતિ અઃબાઃ કહિલે યે લોકમાને મોટે પચારુછું કિ કણ એ પૃથ્વીના બદલિયિ બ | મું કહુછું યે આમકું બાર્તા પહુંચાડ ચાલ અછી | તેણું આમે અનીયિનું નાહીં, પછ્યનું હટિનું નાહીં ના આમે કોણસી કથાદ્વારા બયટિબયષ્ટ હેબુ | શુદ્ધાચાલાઙ્કર એપરિ એક દિન આધિબ યેદેબેલે ઘેમાનઙ્કર હૃદય બદળી એવં એમાને (ઝસ્લામ) ગ્રહણ કરિબે | એ પિઢી ત નુંહેં એમાનઙ્કર આસન્ના પિઢી ગ્રહણ કરિબે | એણી જમાત્ર જાબદશારે ગોટિએ પિઢી ર કોણસી માને રખ્નાહીં | જન્માલ્યાં આમકું સફલતા મિલિબ ઓ પરિશેષરે આમે ઘેમાનઙ્કર હૃદયનું જિણીનેબુ |

હજુર અનુભૂતિ અઃબાઃ કહિલે-હલાણ્ટર એહી ગણ્ઠરે ખબરકાગજ ગુંઠિક મોર જંગરભ્યુ નેછાંછું ઓ પગરિલે યે આપણ નિજ ઉદ્દેશયનું પ્રાપુ કરિબારે નિરાશ ત હોઇયિબેનાહીં | સુતરાં મું ઘેમાનઙ્કું કહીલી યે આમર કાર્યા હેઠાં એહા કિ આમે નિજ નિજર કર્તરબયનું કરિચાલિનું ઓ નિરાશ હેબુનાહીં ઓ ઘેમાનયનું કરિચાલિનું યેપયનું કરિચાલિનું નિજર શેષ ઉદ્દેશયનું હાસલ ન કરિછુ | સુતરાં જાણ શક્તિ યેદે દૃઢ હેબ યેદે માત્રાર મણિષ સાહસ દેખાલ કાર્યા કરિથાએ | તેણું નિજ જાણ શક્તિનું દૃઢ રખન્નું, સાહસનું ઉજ કરન્નું |

જણે નૌમુબાએ બન્નુ પગરિલે યે યેદેબેલે આમે નિજ ઘર લોકમાનઙ્ક નિકચરે અહેમદાયદ્ર બાર્તા પહુંચાંછું એહાર જાણણ પ્રતિક્રિયા દેખાયાંછું | મો બદરાલ બયનું, કરિછું | તેણું તાક સ્વાનું નિજર કરિબા કાણી એકથા બદાયથલે યે મો મા બાપાઙ્ક બયબહાર મો એહિત બહુદ ખરાપ રહીછું કિન્નુ મું ઘેમાનઙ્ક એહિત પથ્રકું હુલાણનાહીં | મું તાક એહિત નિજર પથ્રકું રખ્નાહીં | હજુર અનુભૂતિ અઃબાઃ કહિલે એહી કથા એરદા નિજ એસ્થુખરે રખ્ના ઉચ્ચિદ્ધ | યાહાદેદ દુઅ હેઠાં યે અલ્યુઝાલા તાક અસુબિધાનું દૂર કરન્નું ઓ ઘેમાનઙ્ક ઘર લોકમાનઙ્ક હૃદયનું ખોલી દિઅનું ઓ ઘેમાનઙ્કું પ્રકૃત જસ્લામનું ગ્રહણ કરિબા પાણું શક્તિ પ્રદાન કરન્નું | આમિન |

એથરે હજુર અનુભૂતિ અઃબાઃ કહિલે દાન ખાતીર કર્વાની દેબાનું પદ્ધિથા | આં હજુર એઃબાઃ એમયરે યેરું લોકમાને ઝસ્લામ, ગ્રહણ કરિથલે તેબે ક'ણ ઘેમાનઙ્ક એહિત એપરિ બયબહાર હેઠનથલા | એહી શેષ યુગરિ પૂર્બયુગ એહિત સમાનતા રખ્નાહીં | ઘેલથુંપાણું એયગરે મધ બિરોધમાનઙ્ક રચપરુ દેહિપરિ બયબહાર કરાયિ યાહા પ્રથમ યુગરે અર્થાં આં હજુર એઃબાઃ એકણ યુગરે હોઇથલા | બિરોધમાનઙ્ક આચરણ ઘેહિપરિ હેબ યાહા પૂર્બરુ થલા |

હજુર અનુભૂતિ અઃબાઃ કહિલે-નિજ મા બાપાઙ્ક સન્ના કરન્નું | કિન્નુ યેરુંતો ધર્મ ઓ શુદ્ધાઙ્કર મામલા આધિબ યેદોરે પુણી નિજ ધર્મકું ઓ શુદ્ધાઙ્કર અગ્રાધકાર દેબા ઉચ્ચિદ્ધાં આમે એ શપથ કરુછે યે આમે ધર્મકું સંસાર ઉપરે અગ્રાધકાર દેબા | તેણું આમકું એપરિ કર્વાની (બલિદાન)

દેબાનું પદ્ધિથા |

હજુર અનુભૂતિ અઃબાઃ કહિલે-એહી બિરોધમાનઙ્ક યોગું ઓ ઘેમાનઙ્કર ખરાપ બયબહાર યોગું આપણમાનઙ્ક મન ભિ તરે નિજ બન્નુબાન્નબ ઓ નિકચ પથ્રકીયઙ્ક બિરોધરે યુશાભાબ ઓ શરૂતા સૃષ્ટિ હેબા ઉચ્ચિદ્ધ નુંહેં | ઘેમાનઙ્ક એહિત નિપું બયબહાર કરન્નું, ઘેમાનઙ્ક પાણું દુઅ કરન્નું એવં ઠોર્યેર એહિત નિજ બન્નુબાન્નબ ઓ નિકચ એપરિયાં બિરોધરે યુશાભાબ ઓ શરૂતા ખરાપ મખ્લુક (જાબ) ઝલેમાએ સ્વા (અર્થાં ખલ પ્રકૃતિર ઝલેમાને) હેબે | બાકી

યે શેષ યુગરે આકાશ તલે બન્નુબાન્નબ ઓ નિકચ એપરિયાં બિરોધરે યુશાભાબ ઓ શરૂતા ખરાપ મખ્લુક (જાબ) ઝલેમાએ સ્વા (અર્થાં ખલ પ્રકૃતિર ઝલેમાને) હેબે | બાકી

યે શેષ યુગરે આકાશ તલે બન્નુબાન્નબ ઓ નિકચ એપરિયાં બિરોધરે યુશાભાબ ઓ શરૂતા ખરાપ મખ્લુક (જાબ) ઝલેમાએ સ્વા (અર્થાં ખલ પ્રકૃતિર ઝલેમાને) હેબે | બાકી

યે શેષ યુગરે આકાશ તલે બન્નુબાન્નબ ઓ નિકચ એપરિયાં બિરોધરે યુશાભાબ ઓ શરૂતા ખરાપ મખ્લુક (જાબ) ઝલેમાએ સ્વા (અર્થાં ખલ પ્રકૃતિર ઝલેમાને) હેબે | બાકી

યે શેષ યુગરે આકાશ તલે બન્નુબાન્નબ ઓ નિકચ એપરિયાં બિરોધરે યુશાભાબ ઓ શરૂતા ખરાપ મખ્લુક (જાબ) ઝલેમાએ સ્વા (અર્થાં ખલ પ્રકૃતિર ઝલેમાને) હેબે | બાકી

યે શેષ યુગરે આકાશ તલે બન્નુબાન્નબ ઓ નિકચ એપરિયાં બિરોધરે યુશાભાબ ઓ શરૂતા ખરાપ મખ્લુક (જાબ) ઝલેમાએ સ્વા (અર્થાં ખલ પ્રકૃતિર ઝલેમાને) હેબે | બાકી

યે શેષ યુગરે આકાશ તલે બન્નુબાન્નબ ઓ નિકચ એપરિયાં બિરોધરે યુશાભાબ ઓ શરૂતા ખરાપ મખ્લુક (જાબ) ઝલેમાએ સ્વા (અર્થાં ખલ પ્રકૃતિર ઝલેમાને) હેબે | બાકી

યે શેષ યુગરે આકાશ તલે બન્નુબાન્નબ ઓ નિકચ એપરિયાં બિરોધરે યુશાભાબ ઓ શરૂતા ખરાપ મખ્લુક (જાબ) ઝલેમાએ સ્વા (અર્થાં ખલ પ્રકૃતિર ઝલેમાને) હેબે | બાકી

યે શેષ યુગરે આકાશ તલે બન્નુબાન્નબ ઓ નિકચ એપરિયાં બિરોધરે યુશાભાબ ઓ શરૂતા ખરાપ મખ્લુક (જાબ) ઝલેમાએ સ્વા (અર્થાં ખલ પ્રકૃતિર ઝલેમાને) હેબે | બાકી

યે શેષ યુગરે આકાશ તલે બન્નુબાન્નબ ઓ નિકચ એપરિયાં બિરોધરે યુશાભાબ ઓ શરૂતા ખરાપ મખ્લુક (જાબ) ઝલેમાએ સ્વા (અર્થાં ખલ પ્રકૃતિર ઝલેમાને) હેબે | બાકી

યે શેષ યુગરે આકાશ તલે બન્નુબાન્નબ ઓ નિકચ એપરિયાં બિરોધરે યુશાભાબ ઓ શરૂતા ખરાપ મખ્લુક (જાબ) ઝલેમાએ સ્વા (અર્થાં ખલ પ્રકૃતિર ઝલેમાને) હેબે | બાકી

યે શેષ યુગરે આકાશ તલે બન્નુબાન્નબ ઓ નિકચ એપરિયાં બિરોધરે યુશાભાબ ઓ શરૂતા ખરાપ મખ્લુક (જાબ) ઝલેમાએ સ્વા (અર્થાં ખલ પ્રકૃતિર ઝલેમાને) હેબે | બાકી

યે શેષ યુગરે આકાશ તલે બન્નુબાન્નબ ઓ નિકચ એપરિયાં બિરોધરે યુશાભાબ ઓ શરૂતા ખરાપ મખ્લુક (જાબ) ઝલેમાએ સ્વા (અર્થાં ખલ પ્રકૃતિર ઝલેમાને) હેબે | બાકી

યે શેષ યુગરે આકાશ તલે બન્નુબાન્નબ ઓ નિકચ એપરિયાં બિરોધરે યુશાભાબ ઓ શરૂતા ખરાપ મખ્લુક (જાબ) ઝલેમાએ સ્વા (અર્થાં ખલ પ્રકૃતિર ઝલેમાને) હેબે | બાકી

યે શેષ યુગરે આકાશ તલે બન્નુબાન્નબ ઓ નિકચ એપરિયાં બિરોધરે યુશાભાબ ઓ શરૂતા ખરાપ મખ્લુક (જાબ) ઝલેમાએ સ્વા (અર્થાં ખલ

ନାହିଁ ତେବେ ପୁଣି ଯୁଦ୍ଧ ହେବ ।

ହଜୁର ଅନୁୟର ଅଃବାଃ କହିଲେ କେବେ ନା କେବେ ତ ଏ ଯୁଦ୍ଧ ହେବ କାରଣ ଏମାନେ ଜଶ୍ଵରଙ୍କୁ ଭୁଲିଯାଇଛନ୍ତି ଓ ଜଣେ ଅନ୍ୟଜଣକର ଅଧୁକାରଙ୍କୁ ଷ୍ଟର୍କ କରୁଛନ୍ତି । ଖୁଦାଙ୍କର ଦୟାଦେବାର ଶୈଳୀ ନିଜର ଅଳଗା । ପୁଣି ଯୁଦ୍ଧ ପରେ ଏହି ଲୋକମାନେ ଖୁଦାଙ୍କ ଆତକୁ ଆସିବେ ।

ହଜୁର ଅନୁୟର ଅଃବାଃ କହିଲେ କେତେକ ଅହେମଦୀ ଏକାଠି ହୋଇ ନିଜ ନିଜର ନମାଜ ପଡ଼ି ନେଉଛନ୍ତି । ହଜୁର ଅନୁୟର କହିଲେ ଅନ୍ୟଜଣକର ଅଧୁକାରଙ୍କୁ ପ୍ରଦାନ କରିବାକୁ ଲାଗିଯିବେ ତେବେ ଯୁଦ୍ଧ ହୋଇନପାରେ କିନ୍ତୁ ବର୍ତ୍ତମାନ ଯେଉଁ ପରିସ୍ଥିତି ଉପୁଚିଛି ସେଥିରୁ ଜଣାପଡ଼ିଛି ଯେ ଏହା ଯୁଦ୍ଧ ଆତକୁ ଗତି କରୁଅଛି ।

ଜଣେ ନୌମୁବାଏ କହିଲେ ଯେ ମୁଁ ହେଉଛି କମୁରୋଜ୍ ଜଜାଇର ନିବାସୀ । ଅହେମଦୀଯତର ବାର୍ତ୍ତା ମାୟୁତି ଆୟରଲାଣ୍ଡରେ ମିଳିଥିଲା । ଏ ବର୍ଷ ମୁଁ ବୟତି କରିଛି । ସେଠିକାର ମାସଜିଦର ଜମାମ ଲୁଚି ଲୁଚି ହଜୁର ଅନୁୟରଙ୍କ ଖୁତବା ଶୁଣୁଥିଲା । ପୁଣି ଲୋକମାନଙ୍କୁ ଏକଥା କହିବା ଆରମ୍ଭ କରିଦେଲା ଯେ ଜମାମ ମେହଦୀ ଆସିଗଲେଣି ଓ ବର୍ତ୍ତମାନ ତାଙ୍କର ଫଂଚନ ଖୁଲିପା ଅଛନ୍ତି । ସୁତରାଂ ସେଠାରେ ୩୦ ଜଣ ଲୋକ ସେହି ଜମାମଙ୍କ ସହିତ ମିଶି ଅହେମଦୀଯତ ଗୁହଣ କଲେ ଓ ବୟତି କଲେ । ସେ ପୁଣି ବତାଉଛନ୍ତି ଯେ ସେ ବୟତି କରିବା ପୂର୍ବରୁ ଲେଉଟି ଯାଇଥିଲେ ଓ ପୁଣି ଫ୍ରାନ୍ସରେ ବୟତି କରିଥିଲେ ।

ସେ ପୁଣି କହିଲେ ଯେ ମୁଁ ହେଉଛି ଆମ ବଂଶର ଏକୁଚିଆ ଅହେମଦୀ । ଆମ ଘରର ଲୋକସଂଖ୍ୟା ହେଉଛନ୍ତି ୫ ଜଣ । ସେମାନେ ବିରୋଧ ତ କରୁନାହାଁଛି କିନ୍ତୁ ବିଶ୍ୱାସ ମଧ୍ୟ ଆଶ୍ରମାହାଁଛି ।

ହଜୁର ଅନୁୟର ଅଃବାଃ କହିଲେ ଦୁଆ କରି ଚାଲନ୍ତୁ । ନିଜ କାର୍ଯ୍ୟ ନମୁନାକୁ ଦେଖାନ୍ତୁ । ସେମାନେ ମାନିଯିବେ । ଅସଲ ଜନିଷ ହେଉଛି ଦୁଆ ।

ଆଉଜଣେ ନୌମୁବାଏ ପଚାରିଲେ ଯେ ଯଦି ହଜ୍ କରିବା ପାଇଁ ସୁବିଧା ଅଛି ତେବେ ଆମେ ହଜ୍ କରିପାରିବୁ । କିନ୍ତୁ ସେଠାରେ ନମାଜ କିପରି ପଡ଼ିବୁ? ଏଥରେ ହଜୁର ଅନୁୟର ଅଃବାଃ କହିଲେ ସେହି ଅହେମଦୀମାନେ ହଜ୍ କରିବାକୁ ଯାଇଥାନ୍ତି, ଯେଉଁମାନଙ୍କର ସୁବିଧା ସୁଯୋଗ ଅଛି ଏବଂ କୌଣସି ପ୍ରକାର ପ୍ରତିବଶକ ନାହିଁ । ସେଠାକୁ ସାରା ପୃଥିବୀର ଭିନ୍ନ ଭିନ୍ନ ମୁସଲମାନ ପିରକା ହଜ୍ କରିବା ପାଇଁ ଯାଇଥାନ୍ତି । ସେମାନେ

**ହଜୁର
ଅମୀରୁଲ୍
ମୁମନିନ୍ଦକ
ନୀତି ବାଣୀ**

“ଆମ ଜବାଦର ଅର୍ଥାତ୍ ଉପାସନାରେ ଉନ୍ନତି ହିଁ ଆମକୁ ସଫଳତା ପ୍ରଦାନ କରିବ । ସୁତରାଂ ଏହା ବହୁତ ଗୁରୁତ୍ବପୂର୍ଣ୍ଣ ବିଶ୍ୱାସ । ସମସ୍ତ ନିଜାମ ଅର୍ଥାତ୍ ବ୍ୟବସ୍ଥାକୁ ଏ ବିଶ୍ୱାସରେ ବହୁତ ଗମ୍ଭୀର ହେବାର ଆବଶ୍ୟକତା ରହିଛି ।”

(ଖୁତବା ସୁମାଃ ପ୍ରଦତ୍ତ ୨୭ ଜାନୁଆରୀ ୨୦୧୭)

ତାଳିବେ ଦୁଆ: Hawa Bibi & Family,

Jamat Ahmadiyya, Kerang (Odisha)

ଜଣେ ଅନ୍ୟଜଣକ ପଛରେ ନମାଜ ପଡ଼ନ୍ତି ନାହିଁ । ଯଦି ଆପଣ କେଉଁଠି ଫ୍ରାନ୍ସ ହୋଇଗଲେ ତେବେ ନମାଜ ପଡ଼ନ୍ତି ଅର୍ଥାତ୍ ଗ୍ରାମ ହୋଇଗଲେ ତେବେ ନମାଜ ପଡ଼ନ୍ତି ନିଯନ୍ତର ନିଯନ୍ତର ରଖି ପଡ଼ନ୍ତି ଯେ ଯେହେତୁ ଏମାନେ ମସିହ ମହାର ଆଃବା ମାନିନାହାଁଛନ୍ତି । ଯେହେତୁ ଏମାନେ ମସିହ ଏହି ନମାଜ ପରେ ନିଜର ଅଳଗା ନମାଜ ପଡ଼ନ୍ତି ନିଅନ୍ତି ।

ହଜୁର ଅନୁୟର ଅଃବାଃ କହିଲେ କେତେକ ଅହେମଦୀ ଏକାଠି ହୋଇ ନିଜ ନିଜର ନମାଜ ପଡ଼ି ନେଉଛନ୍ତି । ହଜୁର ଅନୁୟର ଅଃବାଃ କହିଲେ- ମହିଲାଙ୍କ ସ୍ତରର ଅହେମଦୀଯତରେ ହେଉଛି ତାହା ଯାହା ଜୟଲାମରେ ରହିଛି । ଆଁ ହଜୁର ସାହାର ଏକଥା କହିଛନ୍ତି ଯେ ବ୍ରାହ୍ମମାନଙ୍କ ମଧ୍ୟରେ ଉତ୍ତମ ବ୍ୟକ୍ତି ହେଉଛି ସେ ଯିଏ ନିଜ ପଢ଼ୀଙ୍କ ସହିତ ସଦ୍ବ୍ୟବହାର କରିଥାଏ ଓ ତୁମମାନଙ୍କ ମଧ୍ୟରେ ମୁଁ ସବୁଠାରୁ ଅଧୁକା ନିଜ ସ୍ତର ପିଲାଙ୍କ ସହିତ ସଦ୍ବ୍ୟବହାର କରିଥାଏ ।

ଜଣେ ନୌମୁବାଏ ମହିଲା ପଚାରିଲେ ଯେ ଅହେମଦୀଯତରେ ମହିଲାଙ୍କର କ'ଣ ସ୍ଥାନ ରହିଛି । ଏହି ପ୍ରଶ୍ନର ଉତ୍ତରରେ ହଜୁର ଅନୁୟର ଅଃବାଃ କହିଲେ- ମହିଲାଙ୍କ ସ୍ତରର ଅହେମଦୀଯତରେ ହେଉଛି ତାହା ଯାହା ଜୟଲାମରେ ରହିଛି । ଆଁ ହଜୁର ସାହାର ଏକଥା କହିଛନ୍ତି ଯେ ବ୍ରାହ୍ମମାନଙ୍କ ମଧ୍ୟରେ ଉତ୍ତମ ବ୍ୟକ୍ତି ହେଉଛି ସେ ଯିଏ ନିଜ ପଢ଼ୀଙ୍କ ସହିତ ସଦ୍ବ୍ୟବହାର କରିଥାଏ ଓ ତୁମମାନଙ୍କ ମଧ୍ୟରେ ମୁଁ ସବୁଠାରୁ ଅଧୁକା ନିଜ ସ୍ତର ପିଲାଙ୍କ ସହିତ ସଦ୍ବ୍ୟବହାର କରିଥାଏ ।

ଆଁ ହଜୁର ସାହାର ସାହାର ଏକଥା କହିଛନ୍ତି ଯେ ମହିଲାମାନଙ୍କର କାର୍ଯ୍ୟ ହେଉଛି ଏହା କି ସେମାନେ ନିଜ ପିଲାମାନଙ୍କର ଉତ୍ତମ ସହିତ କରନ୍ତୁ । ସେମାନେ ସେହି ମହିଲାମାନଙ୍କର ହେଉଛନ୍ତି ନିରାକର ।

ହଜୁର ଅନୁୟର ଅଃବାଃ ସେହି ପ୍ରଶ୍ନର ଉତ୍ତରରେ ହଜୁର ଅନୁୟର ଅଃବାଃ କହିଲେ ମହିଲାଙ୍କ ସମ୍ମେଧ କରି କହିଲେ ଯେ ଆପଣ ଯୁଁ କେ ଜଳସାରେ ସାମିଲ ହୋଇଥିଲେ । ସେଠାରେ ମୁଁ ମହିଲାମାନଙ୍କ ମଧ୍ୟରେ ଉତ୍ତମ ବ୍ୟକ୍ତି ହେଉଛି ସେହି ଯେ ଆପଣ ଯୁଁ କେ ଜଳସାରେ ସାମିଲ ହୋଇଥିଲେ । ସେଠାରେ ମୁଁ ମହିଲାମାନଙ୍କ ମଧ୍ୟରେ ଉତ୍ତମ ବ୍ୟକ୍ତି ହେଉଛି ସେହି ଯେ ଆପଣ ଯୁଁ କେ ଜଳସାରେ ସାମିଲ ହୋଇଥିଲେ । ସେଠାରେ ମୁଁ ମହିଲାମାନଙ୍କ ମଧ୍ୟରେ ଉତ୍ତମ ବ୍ୟକ୍ତି ହେଉଛି ସେହି ଯେ ଆପଣ ଯୁଁ କେ ଜଳସାରେ ସାମିଲ ହୋଇଥିଲେ ।

ଆଉଜଣେ ନୌମୁବାଏ ମହିଲାଙ୍କର ପରିଚାରକ ପାଦତଳେ ବୈକୁଣ୍ଠ । ଏଥରେ ହଜୁର ଅନୁୟର ଅଃବାଃ କହିଲେ ମହିଲାମାନଙ୍କ ପାଦତଳେ ବୈକୁଣ୍ଠ । ମହିଲାମାନଙ୍କ ପିଲାମାନଙ୍କୁ ପାଳିଥାନ୍ତି ଓ ସେମାନଙ୍କର ପ୍ରଶ୍ନା ଏବଂ ନିକଟରେ ଦେଖାନ୍ତି । ମୁଁ ନିକଟରୁ ଦର୍ଶନ କରିବା ପାଇଁ ଆସିଛି ।

ଆଉଜଣେ ନୌମୁବାଏ ମହିଲାଙ୍କର

ଅଖବାର ବଦରର ପାଠକ ପାଠିକାଙ୍କ ନିମନ୍ତେ ଜରୁରୀ ଘୋଷଣା

ସଯଦିନା ହଜୁର ଅନୁଭୂର ଅଯଦହୁଲୁହୋ ତାଳା ବେନସରେହିଲ ଅଜିଜଙ୍କ ମଞ୍ଚୁରୀ ମୁତାବକ ଅଖବାର ବଦରର ବାର୍ଷିକ ଚାନ୍ଦାକୁ ବଡ଼ାଇ ଦିଆଯାଇଛି । ନୁଆ ଶରହା (ଦର) ମୁତାବକ ବାର୍ଷିକ ଚାନ୍ଦା ୫୦୦ ଟଙ୍କା ଧାର୍ୟ କରାଯାଇଛି । ଯାହା ଏପ୍ରିଲ ୨୦୧୮ ରୁ ଲାଗୁ ହେବ । କାଗଜ, ମୁଦ୍ରଣ, ତାଳ ଖର୍ଚ୍ଚ ଓ ଅନ୍ୟାନ୍ୟ ଖର୍ଚ୍ଚ ବଢ଼ିଯିବା ଯୋଗୁ ଏହା ଜରୁରୀ ହୋଇଯାଇଛି । ଅଖବାର ବଦରର ପାଠକ ପାଠିକାଙ୍କ ଅନୁରୋଧ କରାଯାଉଛି କି ଆସନ୍ତାକୁ ନୁଆ ଦର ମୁତାବକ ଚାନ୍ଦା ପଇଠ କରିବେ । ଏବଂ ଏହିପରି ବଦରର ପ୍ରତିନିଧିମାନଙ୍କୁ ମଧ୍ୟ ଜଣାଇ ଦିଆଯାଉଥିଲା କି ସେମାନେ ଆସନ୍ତାକୁ ନୁଆ ଶରହା ଅର୍ଥାତ୍ ବାର୍ଷିକ ୫୦୦ ଟଙ୍କା ହିସାବରେ ଚାନ୍ଦା ଆଦାୟ କରିବେ ।

(ମ୍ୟାନେଜର ସାପ୍ତାହିକ ଅଖବାର ବଦର କାଦିଆନ)

ମୋହରିର (କିରାଣୀ) ରୂପେ ସେବା କରିବା ନିମନ୍ତେ ଇଲ୍ଲକ ପ୍ରାର୍ଥୀମାନେ ଧ୍ୟାନ ଦିଅନ୍ତୁ !

ସଦର ଅଞ୍ଚୁମନ ଅହେମଦୀୟା କାଦିଆନରେ କିରାଣୀ ରୂପେ ସେବା କରିବା ପାଇଁ ଇଲ୍ଲକ ଲୋକମାନଙ୍କ ଏତଳା ନିମନ୍ତେ ଘୋଷଣା କରାଯାଉଛି ଯେ: (୧) ପ୍ରାର୍ଥକ ବନ୍ୟସ ୨୫ ବର୍ଷରୁ କମ ହେବା ଆବଶ୍ୟକ ଏବଂ ପ୍ରାର୍ଥକର ଶିକ୍ଷାଗତ ଯୋଗ୍ୟତା ଅତିକମରେ ୧୦, + ୨, ସେକେଣ୍ଟ ଡିଭିଜନ ହୋଇଥିବ ଅଥବା ୪୫% ନମ୍ବର ହାସଲ କରିଥିବେ । ଏହାଠାରୁ ଅଧ୍ୟକ୍ଷା ଶିକ୍ଷା ଗ୍ରହଣ କରିଥିବା କ୍ଷେତ୍ରରେ ମଧ୍ୟ ଅତିକମରେ ସେକେଣ୍ଟ ଡିଭିଜନ ବା ତା'ଠାରୁ ଅଧ୍ୟକ୍ଷା ନମ୍ବର ରଖୁଥିବେ । (୨) ଜାମିଆ ଅହେମଦୀୟା କାଦିଆନର ଶିକ୍ଷାର୍ଥୀ ଯେଉଁମାନେ ମେରିକ ପାଶ କରିବା ପରେ ଜାମିଆ ଅହେମଦୀୟାରେ ଅତିକମରେ ଦୁଇ ବର୍ଷ ଶିକ୍ଷା ଗ୍ରହଣ କରି ପରାୟାରେ ଉତ୍ତର୍ଣ୍ଣ ହୋଇଥିବେ ସେମାନେ ମୁକରମ ପ୍ରିନ୍ସ୍‌ପାଲ ସାହେବ ଜାମିଆ ଅହେମଦୀୟାଙ୍କ ତସଦିଗୁ ଏବଂ ସୁପାରିଷ କରିବା ପରେ ନିଯମିତ ଦ୍ଵିତୀୟ ଶ୍ରେଣୀ କର୍ମଚାରୀ ନିମନ୍ତେ ଥିବା ପରାୟାରେ ସାମିଲ ହୋଇପାରିବେ ।

ପ୍ରାର୍ଥୀ ସୁନ୍ଦର ଲେଖପାରୁଥିବେ ଏବଂ ଉର୍ଦ୍ଦୁ Inpage କମ୍ପ୍ୟୁଟର କିରାଣୀ ଜାଣିଥିବେ ଏବଂ ଟାଇପର ଗତି ଅତିକମରେ ମନ୍ତ୍ରିତ ପିଛା ୨୫ ଟି ଶକ ହୋଇଥିବା ଉଚିତ । (୪) କେବଳ ସେହି ପ୍ରାର୍ଥୀ ସେବା କରିବାପାଇଁ ଯୋଗ୍ୟ ବିବେଚିତ ହେବେ ଯେଉଁମାନେ ସଦର ଅଞ୍ଚୁମନଙ୍କ ଉଚିତ କିରାଣୀମାନଙ୍କ ନିମନ୍ତେ ନିଆୟାଇଥିବା ପରାୟା ଓ ଇଂଚରତ୍ତ୍ୟରେ ପାଶ ହେବେ । (୫) ଯେଉଁ ବନ୍ଧୁ ସଦର ଅଞ୍ଚୁମନ ଅହେମଦୀୟାରେ କିରାଣୀ ରୂପେ ସେବା କରିବା ପାଇଁ ଇଲ୍ଲକ ଓ ଉପରୋକ୍ତ ସର୍ତ୍ତାବଳୀକୁ ପୂରଣ କରୁଥିବେ ସେମାନେ ଦରଖାସ୍ତ ଦେଇପାରିବେ । ଦରଖାସ୍ତ ଫର୍ମ ନିଜାରତେ ଦିଅ୍ମନ୍ ସଦର ଅଞ୍ଚୁମନ ଅହେମଦୀୟାରେ କିରାଣୀ ରୂପେ ସେବା କରିବା ପାଇଁ ଇଲ୍ଲକ ଓ ଉପରୋକ୍ତ ସର୍ତ୍ତାବଳୀକୁ ପୂରଣ କରୁଥିବେ ସେମାନେ ଦରଖାସ୍ତ ଦେଇପାରିବେ । (୬) ଯେଉଁ ବନ୍ଧୁ ସଦର ଅଞ୍ଚୁମନ ଅହେମଦୀୟାରେ କିରାଣୀ ରୂପେ ସେବା କରିବାର ଯୋଗ୍ୟ ବିବେଚିତ ହେବେ ଯେଉଁମାନେ ନୂର ହୃଦୟାଳୀର ସାମ୍ବୁଦ୍ଧ ଯାତ୍ରା କରାଇବାକୁ ହେବ ଏବଂ କେବଳ ସେହି ପ୍ରାର୍ଥୀ ସେବା କରିବାର ଯୋଗ୍ୟ ବିବେଚିତ ହେବେ ଯେଉଁମାନେ ନୂର ହୃଦୟାଳୀର ସାମ୍ବୁଦ୍ଧ ଯାତ୍ରା ବୋଢ଼ିର ରିପୋର୍ଟ ମୁତାବକ ସାମ୍ବୁଦ୍ଧ ଯାତ୍ରା କରିବାକୁ ହେବେ । (୭) ଯଦି କୌଣସି ପ୍ରାର୍ଥୀଙ୍କୁ ଯମାତ୍ର କୌଣସି ପୋଷରେ ଚମନ କରାଯାଏ ତେବେ ଏ କ୍ଷେତ୍ରରେ ତାଙ୍କୁ କାଦିଯାନରେ ରହିବାର ବ୍ୟବସ୍ଥା ନିଜକୁ କରିବାକୁ ହେବେ । (୮) କାଦିଯାନ ଆସିବାର ଯାତ୍ରା ନିଜକୁ କରିବାକୁ ହେବେ ।

* ପବିତ୍ର କୋରାନ୍ ନାଜେରା ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ, ପ୍ରଥମ ପାରା ଅନୁବାଦ ସହିତ * ତାଙ୍କୁ ସାମ୍ବୁଦ୍ଧର ପାରେ, ଅରକାନେ ଇଲ୍ସଲାମ, ନମାଜ, ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ଅନୁବାଦ ସହିତ * କଣ୍ଠି ନୂହ, ବରକାତୁ ଦୁଆ. ଦିନି ମାଲୁମାତ୍ * ଅକାଳରେ ଯମାତ୍ ଅହେମଦୀୟା * ଦୁରରେ ସମିମ ରୁ ନଜମ (ଶାନେ ଇଲ୍ସଲାମ) * ଇଂରାଜୀ ୧୦+୨ ପ୍ରତିଶତ ମୁତାବକ * ଗଣିତ ମେଟ୍ରିକ ପ୍ରତିଶତ, ସାଧାରଣ ଝାନ (୨) ଲିଖିତ ପରାୟାରେ ସଫଳ ହୋଇଥିବା ପ୍ରାର୍ଥକର ଇଂଚରତ୍ତ୍ୟ ହେବ । ସେବାକରିବା ନିମନ୍ତେ ଇଂଚରତ୍ତ୍ୟରେ ସଫଳ ହେବା ଜରୁରୀ । (୮) ଲିଖିତ ପରିକିର୍ତ୍ତା ଏବଂ ଇଂଚରତ୍ତ୍ୟ ଦୁରରେ ଯାକରେ ସଫଳ ହେବା କ୍ଷେତ୍ରରେ ପ୍ରାର୍ଥୀଙ୍କୁ ନୂର ହୃଦୟାଳୀର କାଦିଯାନରେ ସାମ୍ବୁଦ୍ଧ ଯାତ୍ରା କରାଇବାକୁ ହେବ ଏବଂ କେବଳ ସେହି ପ୍ରାର୍ଥୀ ସେବା କରିବାର ଯୋଗ୍ୟ ବିବେଚିତ ହେବେ ଯେଉଁମାନେ ନୂର ହୃଦୟାଳୀର ସାମ୍ବୁଦ୍ଧ ଯାତ୍ରା ବୋଢ଼ିର ରିପୋର୍ଟ ମୁତାବକ ସାମ୍ବୁଦ୍ଧ ଯାତ୍ରା କରିବାକୁ ହେବେ । (୯) ଯଦି କୌଣସି ପ୍ରାର୍ଥୀଙ୍କୁ ଯମାତ୍ର କୌଣସି ପୋଷରେ ଚମନ କରାଯାଏ ତେବେ ଏ କ୍ଷେତ୍ରରେ ତାଙ୍କୁ କାଦିଯାନରେ ରହିବାର ବ୍ୟବସ୍ଥା ନିଜକୁ କରିବାକୁ ହେବେ । (୧୦) କାଦିଯାନ ଆସିବାର ଯାତ୍ରା ନିଜକୁ କରିବାକୁ ହେବେ ।

(ନାଜର ବିଜୁନ୍ ସଦର ଅଞ୍ଚୁମନ ଅହେମଦୀୟା କାଦିଯାନ)

ଅଧ୍ୟକ୍ଷ ଜାଣିବାପାଇଁ ଯୋଗାଯୋଗ କରିପାରିବେ

ମୋବାଇଲ୍-୯୮୭୭୧୩୧୩୮୪୪୭, ୯୭୪୭୩୪୦୧୩୦

ଅଫ୍ଟିକ୍ ଫୋନ୍- ୦୧୮୭୭୪୦୧୩୦୧୩୦

Email: diwan@qadian.in

ଓଡ଼ିଆ ବଦରର ଡିଚିପି କାର୍ୟ ସମାଦନ କରିବା ନିମନ୍ତେ ସେଇବେବୀ କମ୍ପୋଜିଟଙ୍କ ଆବଶ୍ୟକ

ଓଡ଼ିଆ ବଦର ନିମନ୍ତେ ଡିଚିପି କାର୍ୟ ସମାଦନ କରିବା ପାଇଁ ସେଇବେବୀ କମ୍ପୋଜିଟଙ୍କ ଆବଶ୍ୟକ ହେଉଛି ତେଣୁ ଏହି ସେବା କାର୍ୟ କରିବା ପାଇଁ ଇଲ୍ୟୁକ୍ ପ୍ରାର୍ଥନା ନିମ୍ନଲିଖିତ ଠିକଣାରେ ଯୋଗାଯୋଗ କରିପାରିବେ ।

Manager WeeklyBadar Qadian

